

สื่อนิวริลส์ โปรโตคอล

ชีชีน 4: บาปของผู้กอบกู้

คำโปย

หนึ่งปีหลังทะเลทรายเนวาดา รัชสมัยแห่ง
ความสงบสุขอันเปราะบาง วิลเลียมและหลิน เว่ย
ปฏิบัติการจากฐานลับในมอลตา ท่าเรือที่เป็น
กลางในโลกที่ยังคงเต็มไปด้วยรอยแผลเป็น
ดิจิทัลของแมนทิส พวกเขาไม่ใช่แค่ล่าอีกต่อไป
แต่เป็นผู้เฝ้ายามที่คอยควบคุมมัลแวร์ที่กระจัด
กระจายของระบบอย่างเสียบๆ ความสงบสุขที่

พวกเขาได้มาอย่างยากลำบากพังทลายลงเมื่อ
ใบหน้าที่คุ้นเคยจากอดีตปรากฏขึ้นอีกครั้ง: พัน
เอกสุธรรม ปัจจุบันเป็นที่ปรึกษาความมั่นคง
ระดับสูงของสถาบันพระมหากษัตริย์ไทย เขา
เดินทางมาถึงมอลตาพร้อมกับคำวิงวอน ไม่ใช่
เพื่อพวกเขา แต่เพื่อวิญญาณ

“พวกเขาพาลูกสาวของฉันไป”

เขากล่าว ความสงบเยือกเย็นของทหาร
แตกร้าวด้วยความหวาดกลัวอย่างสุดขีด

“พวกเขาฝากข้อความไว้ พวกเขากล่าวว่า
ว่า ‘เหล่าผู้กอบกู้ต้องถูกพิพากษา’”

ดวงอาทิตย์แห่งมอลตา เพชรที่เจียรระใน
อย่างโหดร้ายบนห้องฟ้าสีครามอันแข็งแกร่ง
แผดเผาหินปูนโบราณแห่งวัลเลตตา จากฐาน
ลับของพวกเขา—หอสังเกตการณ์ที่ได้รับการ

ปรับปรุงใหม่ ตั้งอยู่บนขอบเมืองที่เสริมกำลัง วิ
ลเลียม คอบบ์ มองดูทะเลเมดิเตอร์เรเนียน
ระยิบระยับดุจผืนฟ้าครามที่แสนสงบนิ่งราวกับ
ภาพลวงตา หนึ่งปี หนึ่งปีแห่งความสงบสุขอัน
เปราะบางและเหนียวล้ำ แมนทิส สัตว์ร้ายผู้
ยิ่งใหญ่ ได้รับบาดเจ็บ ถูกผลักดันให้จมลึกเข้าไป
ไปในเงามืดของโครงสร้างพื้นฐานดิจิทัลของโลก พวกเขาไม่ใช่คนล่าอีกต่อไป พวกเขาคือผู้
เฝ้าระวัง ศัลยแพทย์ผู้คอยดูแลและตัดชิ้นส่วน
ของรหัสร้ายของระบบอย่างระมัดระวังก่อนที่จะ
แพร่กระจาย

ภายใน อากาศเย็นสบาย เต็มไปด้วย
เสียงฮัมจากเซิร์ฟเวอร์พลังงานต่ำและ
ประสิทธิภาพอันเจียบงันของทิมเล็กๆ ของพวก
เขา แผนที่การรับส่งข้อมูลทั่วโลกสว่างขึ้นบน

หน้าจอ เป็นเครื่องพิสูจน์อย่างเจียบๆ ถึงความ
ระมัดระวังอย่างไม่สิ้นสุดของพวกเขา หลิน เว่
เดินเข้ามา วางขาเข็นสองแก้วไว้บนโต๊ะกลาง
ท่าทางที่ดูเรียบร้อยของการกระทำดังกล่าวเป็น
เรื่องโกหกที่พวกเขาทั้งสองเต็มใจที่จะยอมรับ

“มีความพยายามบุกรุกธนาคารแฟรงก์เฟิร์ต
อีกครั้ง”

เธอรายงานด้วยน้ำเสียงสงบ

"ผีแห่งอัลกอริทึมการซื้อขายแบบเก่า มันถูก
จำกัดไว้"

วิลเลียมไม่ได้หันหลังกลับจากหน้าต่าง

"มันถูกจำกัดไว้เสมอ ไม่เคยหายไปไหน แค่...
อดทน"

"ตอนนี้นั่นแหละคือหน้าที่" หลินพูดพลางเดิน
ตามเขาไป

"เราเฝ้าดู เราผลักดัน เราไม่มีทางชนะ เราแค่
ต้องหยุดแพ้"

นี่คือจังหวะของสงครามครั้งใหม่ของพวก
เขา สงครามเย็นที่ต่อสู้กันด้วยโค้ดและห้อง
เซิร์ฟเวอร์อันเงียบงัน ต่างจากฉากจบอันดูเด็ด
ในไซโลเนวาดาอย่างสิ้นเชิง โลกหมุนไปโดยไม่
รู้ตัวว่าใกล้จะถึงจุดเปลี่ยนทางอัลกอริทึมที่เงียบ
งันเพียงใด

ความสงบสุขพังทลายลงด้วยเสียงยางรถเสียดสี
กับกรวดเปลือกหอยที่บดละเอียดเบื้องล่าง

ทั้งคู่เคลื่อนไหวเป็นหนึ่งเดียว มือทั้งสอง
ข้างจับอาวุธที่ตอนนี้อยู่อย่างเป็นธรรมชาติ
ราวกับกุญแจ รถเก๋งสีดำคันเดียว ปกคลุมไปด้วยฝุ่นและเป็นทางการ จอดอยู่ที่ประตูบ้านของ
พวกเขา ตำแหน่งของพวกเขาเป็นความลับที่
พันธ มิตรที่ไว้วางใจได้ไม่กี่คนทั่วโลกรู้ประตูรถเปิด
ออก ชายผู้ปรากฏตัวขึ้นนั้นทั้งคุ้นเคยและ
เปลี่ยน แปลงไปอย่างน่าหวาดหวั่น เขาคือพัน
เอก สุธรรม อดีตเจ้าหน้าที่หน่วยข่าวกรอง
กองทัพบกไทย ชายผู้ซึ่งครั้งหนึ่งเคยเยือกเย็น
ดุจเหล็ก ไหลร่าวกับเทือกเขาหิมาลัย ชายผู้เดิน
ตรงไปยังประตูบ้านของพวกเขาในตอนนี้กลับ
กลายเป็นเพียงเงาของทหารผู้นั้น ชุดของเขาที่

ตัดอย่างประณีตราวกับเขว่นอยู่บนราว ผมของ
เขาที่ครั้งหนึ่งเคยดำสนิทกลับมีสีเทาจางๆ ก่อน
วัยอันควร แต่ดวงตาของเขาต่างหากที่บอกเล่า
เรื่องราวที่แท้จริง ดวงตาของชายผู้จ้องมองเข้าไปในเหว

“สุธรรม?”

หลินเว่ยสูดหายใจ ขมวดคิ้วด้วยความไม่ยาก
เชื่อและความกังวลอย่างกะทันหัน
วิลเลียมขยับตัว ร่างกายตึงเครียด

“ตอนนี้เขาเป็นที่ปรึกษาด้านความมั่นคง
ระดับสูงของสถาบันพระมหากษัตริย์แล้ว ได้รับ
การคุ้มครอง ปกป้อง ให้เขามาที่นี่ด้วยตนเอง...”

เขาไม่ได้หยุดคิด เขาเพียงไขกุญแจประตูหนักๆ
ที่ได้รับการเสริมกำลัง

สุรามัยยืนอยู่บนธรณีประตู แสงอาทิตย์เมดิเตอร์
เรเนียนสาดส่องเงาที่ทอดยาวและตึงเครียดของ
เขาเข้าไปในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์อันเย็นเยือก
และมืดมิด เขาไม่ได้ทักทาย เขาไม่ได้รับรู้ถึง
ความแปลกประหลาดของการกลับมาพบกันอีก
ครั้ง สายตาที่ว่างเปล่าและสิ้นหวังของเขากวาด
ผ่านพวกเขาไป แสงหาทางรอดในห้องที่แสน
ว่างเปล่า

“วิลเลียม สารวัตรหลิน” เขาพูด เสียงแหบแห้ง
ไร้ซึ่งอำนาจเดิม

“พันเอก” วิลเลียมตอบ น้ำเสียงเรียบเฉยและ
ระมัดระวัง “นี่เป็นเรื่องน่าประหลาดใจ”

“พวกเขาพาเธอไป”

สุธามโพล่งออกมา คำพูดนั้นพราเลือนราวกับ
บาดแผลทางกาย ความสงบเยือกเย็นของทหาร
ภาพลักษณ์ที่เขาสวมไว้มานานหลายทศวรรษ
สลายเป็นผงธุลีต่อหน้าพวกเขา

“ลูกสาวของฉัน อนงค์”

อากาศในห้องดูเหมือนจะเย็นยะเยือก หลินเว่ย
เปลี่ยนท่าทีอย่างแนบเนียน จิตใจที่วิเคราะห้ของ
เธอกำลังวิเคราะห์ภัยคุกคาม แรงจูงใจที่เป็นไป

ได้ และผลกระทบทางการเมือง การป้องกันของ
วิลเลียมก็เพิ่มมากขึ้น

“ใครพาตัวเธอไปคะ พันเอก”

หลินถามด้วยน้ำเสียงที่นุ่มนวลแต่หนักแน่น

“กลุ่มการเมือง?”

คู่แข่ง?

หาอะไรมาให้เราทำงานด้วยหน่อยสิ”

สุธัมส่ายหัวอย่างร่อนรนและกระตุก

“ฉันไม่รู้! พวกมัน... ผี

มืออาชีพร พวกมันผ่านระบบรักษาความ

ปลอดภัยของฉัน ข้ามหน่วยสืบราชการลับของ

ฉัน... รวากับว่าพวกมันรู้ทุกอย่าง”

เขาควนหาในกระเปาะเสื้อแจ๊คเก็ตด้านใน มือ
สั่นอย่างรุนแรงจนแทบหุบกระดากที่พับไว้
ออกมาไม่ได้แม้แต่แผ่นเดียว เขายื่นมันไปทาง
วิลเลียม

วิลเลียมรับมันมา สายตาของเขาไม่เคยละ
จากสุรัม เขากางมันออก ข้อความนั้นสั้น
กระชับ พิมพ์ด้วยตัวอักษรธรรมดาๆ ที่ไม่
สามารถแกะออกได้ แต่ถ้อยคำเหล่านั้นกลับ
รุนแรงราวกับหมัดตรงเข้าที่ท้อง

“เหล่าผู้กอบกู้ต้องถูกตัดสิน”

หลินเว่ยอ่านมันข้ามไหล่ ลมหายใจสะดุด “เหล่า
ผู้กอบกู้?” เธอกระซิบ

แต่วิลเลียมก็เข้าใจ ใบหน้าของเขา ซึ่งปกติแล้ว
เป็นหน้ากากแห่งความเข้มข้นที่ควบคุมได้ กลับ
ซีดเผือดลง เขามองจากกระดาดไปยังดวงตาที่
หวาดกลัวของสุธัม และความสงบสุขอัน
เปราะบางของปีที่แล้วก็จางหายไป สงครามยังไม่
จบสิ้น มันเพิ่งค้นพบสนามรบใหม่ที่เป็นส่วนตัว
ยิ่งกว่าเดิมอย่างหาที่เปรียบมิได้

“มันไม่ใช่ค่าไถ่ทางการเมือง”

วิลเลียมกล่าวด้วยน้ำเสียงหุ้มต่ำและหนักแน่น
“มันคือคำตัดสิน”

ภายนอก ดวงตะวันอันเจิดจ้าของมอลตา ยังคง
ส่องแสง แต่ภายในหอสังเกตการณ์ เงาอันยาว
นานของอดีตได้ค้นพบพวกเขาในที่สุด และมัน

ได้กลายร่างเป็นมนุษย์มากที่สุดเท่าที่จะจินตนาการได้ นั่นคือความหวาดกลัวของพ่อ บาปของเหล่าผู้ช่วยให้รอดได้มาถึงแล้ว

สารบัญ

หน้า 16 ตอนที่ 1: ศาล

หน้า 38 ตอนที่ 2: สถานที่เกิดเหตุแห่งเจตนาดี

หน้า 56 ตอนที่ 3: เรือนจำที่สมบูรณ์แบบ

หน้า 78 ตอนที่ 4: กล้องพยาน

หน้า 94 ตอนที่ 5: ข้อบกพร่องในการออกแบบ

หน้า 112 ตอนที่ 6: การหักคุกแห่งความคิด

หน้า 120 ตอนที่ 7: เส้นทางที่สาม

หน้า 140 ตอนที่ 8: ผู้ไม่ได้รับการอภัย

หน้า 157 บทส่งท้าย: เดอะเกรย์เฮเวน

สวรรค์สี่เทา

ตอนที่ 1

ศาล

ผู้ลักพาตัวไม่ใช่องค์กร พวกเขาเรียก
ตัวเองว่า "ศาล" สมาชิกของพวกเขาไม่ใช่
อาชญากร พวกเขาคือ "โหนด"

อดีตคนธรรมดาที่ชาญฉลาดซึ่งแมนนิส
หมายตาไว้สำหรับการเก็บเกี่ยว ด้วยการกระทำ
ของวิลเลียมและหลิน เว่ยในซีซั่น 3 พวกเขาจึง
เชื่อว่าผู้ช่วยชีวิตของพวกเขาคือปีศาจร้ายที่
ยิ่งใหญ่กว่า ผู้นำของพวกเขาคือโคโตะ อดีต
วิศวกรโครงสร้างผู้มีเสน่ห์ดึงดูดใจและนั่งรถเข็น
ซึ่งร่างกายของเขาถูกทำลายใน

"ความโกลาหล" ที่วิลเลียมและหลิน เว
่ยก่อขึ้นโดยไม่ได้ตั้งใจระหว่างปฏิบัติการในอดีต
ข้อโต้แย้งของศาลนั้นเรียบง่าย: ทุกครั้งที่
วิลเลียมและหลิน เว่ยลงมือ คนจะตาย ทุกครั้งที่
พวกเขาโค่นล้มคิงพิน ผู้บริสุทธิ์ร้อยละถูก
บดขยี้ในความพังทลาย พวกเขาไม่ได้แสวงหา

อำนาจ แต่พวกเขากำลังแสวงหาความ
รับผิดชอบ

"การพิจารณาคดี" ครั้งแรกของพวกเขา
คือการช่วยเหลือลูกสาวของสุธัม ซึ่งเป็นกัปตัน
อันดับช้วนที่ออกแบบมาเพื่อพิสูจน์ว่าวิธีการ
ของวิลเลียมและหลิน เว้นั้นเต็มไปด้วยการ
ทำลายล้าง

ความเจ็บงันในหอสังเกตการณ์มอลตานนั้นหนัก
ยิ่งยกว่าการระเบิดใดๆ วิลเลียมจ้องมอง
ข้อความนั้น— 'เหล่าผู้กอบกู้ต้องถูก
พิพากษา'—จิตใจของเขาเล่นผ่านคลังภาพ
วิญญาณ ใบหน้าของพันธมิตร ศัตรู และ
ผู้เห็นเหตุการณ์นับไม่ถ้วนไร้นามที่ตกอยู่ในห้วง
สงครามกับแมนทิส

“เหล่าผู้กอบกู้” หลินเว่ยทวนคำ รสชาติ
เหมือนซีเก๋า “พวกเราเป็นแบบนี้หรือ? พวก
เขาเรียกพวกเราแบบนี้หรือ?”

สุธัมมรดตัวลงบนเก้าอี้ กุมมือไว้ “พวกเขาส่ง
วิติโอม่า ยี่สิบสี่ชั่วโมง พวกเขາบอกว่าถ้าฉันไป
แจ้งเจ้าหน้าที่ ถ้าฉันเข้าไปยุ่งกับรัฐบาล... พวก
เขาจะส่งเธอกลับมาหาฉันเป็นชิ้นๆ” เขาเงยหน้า
ขึ้น แวตาอ่อนวอน “พวกเขาบอกว่ามีแต่
‘เหล่าผู้กอบกู้’ เท่านั้นที่จะรับผิดชอบต่อ
อาชญากรรมของพวกเขา ฉันไม่รู้จะไปที่ไหน
แล้ว”

วิลเลียมกำหมัดแน่น กระดาษยับยู่ยี่อยู่ในมือ “นี่
ไม่ใช่ค่าไถ่ แต่มันเป็นการช่วยเหลือ” เขาเดินไปที่

แผงจอภาพ นิ้วของเขาเลื่อนไปบนแป้นพิมพ์
"พวกเขาติดต่อคุณได้อย่างไร"

"ช่องทางที่ปลอดภัยและเข้ารหัส แผ่นบันทึก
ข้อมูลแบบใช้ครั้งเดียว มันหายไปหลังจากได้รับ
ข้อความ"

"ไม่มีอะไรหายไปหมด" วิลเลียมพิมพ์พลาฟลงดัง
อัลกอริทึมการติดตามข้อมูลที่ซับซ้อนขึ้นมา
"มันทิ้งร่องรอยของผี กลิ่น"

ขณะที่วิลเลียมทำงาน หลินเว่ยนั่งตรงข้ามกับ
สุธัม เสียงของเธอสงบแต่หนักแน่น "พันเอก
คุณพูดว่า 'พวกเขา' อธิบายพวกเขาหน่อย
อะไรก็ได้ เสียง เครื่องหมาย วิธีที่พวกเขา
เคลื่อนไหว"

"พวกเขา...มีประสิทธิภาพ ไม่เหมือนทหาร แต่เหมือนสัลยแพทย์ หรือวิศวกรมากกว่า"

เสียงของสุธัมมิงลงเล็กน้อย พยายามหาร่องรอยจากการฝึกฝนของเขา

"พวกเขาใช้อุปกรณ์ยุทธวิธีที่ไม่ได้มาตรฐาน ปรับแต่งเอง และหนึ่งในนั้น...หัวหน้า ฉันคิดว่า...เขานั่งรถเข็น เป็นอุปกรณ์ไฮเทค มอเตอร์ไร้เสียงและแขนกลที่ขยับได้"

วิลเลียมตัวแข็งทื่อ หน้าจอของเขาแสดงลายเซ็นดิจิทัลที่แตกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย ซึ่งดึงมาจากอีเธอร์ของข้อความที่สลายหายไป มันไม่ใช่แมนทิส แต่มันเป็นสิ่งอื่น บางอย่างที่ถูกซ่อนขึ้นจากเศษซากที่พวกเขาทิ้งไว้ เขาอ้างอิงมัน

กับคลังข้อมูลของพวกเขา รายชื่อบุคคลที่
แมนทิสระบุว่า เป็น "โหนด" ผู้ทรงคุณค่า บุคคล
ที่มีศักยภาพพิเศษที่แมนทิสตั้งใจจะเก็บเกี่ยว
หรือกำจัด

ชื่อและใบหน้าปรากฏขึ้นบนหน้าจอ: ไคโตะ ทา
นากะ วิศวกรโครงสร้างผู้มีวิสัยทัศน์จากโตเกียว
โปรไฟล์ของเขาถูกทำเครื่องหมายด้วย
เหตุการณ์หายหน้าเมื่อหนึ่งปีครึ่งที่แล้ว นั่นคือ
การล่มสลายของโครงการรถไฟฟ้ารางเบาที่เขา
ออกแบบ สาเหตุอย่างเป็นทางการคือความ
ล้มเหลวของระบบที่ต่อเนื่องกัน ซึ่งเกิดจากการ
ปะทะกันอย่างรุนแรงโดยไม่ได้รับอนุญาต
ระหว่างกลุ่มกึ่งทหารนิรนามและทีมรักษาความ
ปลอดภัยขององค์กร วิลเลียมรู้สึกกระวนกระวาย
ใจ เขารู้ว่านั่นได้ พวกเขาไล่ล่านักการเงิน

ของแมนทิส ความเสียหายที่เกิดขึ้นนั้น...

ร้ายแรง

"ไคโตะ ทานากะ"

วิลเลียมพูดด้วยน้ำเสียงแหบพร่า เขาหันหน้าจ
มาเผชิญหน้ากับพวกเขา ภาพถ่ายนั้นเผยให้
เห็นชายผู้หึ่งผยองและเฉลียวฉลาด จากนั้น
เขาก็หยิบภาพขาวหลังเหตุการณ์ถล่มขึ้นมา
ชายคนเดิมร่างกายหักพัง ต้องนั่งอยู่บนรถเข็น
ไทเทเนียม ดวงตาร้อนผ่าร้าวกับไฟเย็น

"กระดูกสันหลังของเขาแตกละเอียดเมื่อคานรับ
น้ำหนักพังทลายลง เขาอยู่ที่นั่นเพื่อดูแลการ
ทดสอบความเครียดขั้นสุดท้าย"

หลิน เว่ยยกมือขึ้นปิดปาก

“พระเจ้าช่วย เรา... เราเป็นต้นเหตุของเรื่องนั้น”

“พวกเขาเป็นต้นเหตุของเรื่องนั้น”

สุรม์ยืนยัน แวตาทำท่ายแบบเดิมของเขา
กลับมาอีกครั้ง

“นักการเงิน อาวุธ... มันคือแมนทิส!”

“เขาไม่ได้มองแบบนั้น”

วิลเลียมตอบพลางดึงข้อมูลเพิ่มเติมขึ้นมา
“และเขาไม่ได้อยู่คนเดียว”

เขาแสดงภาพใบหน้าที่แตกละเอียดออกมา —
นักวิเคราะห์การเงินผู้เสื่อมเสียชื่อเสียงจาก

ลอนดอน แพทย์ชนบทจากเคนยา อดีตผู้
ประสานงานด้านโลจิสติกส์จากคิวเบก อดีต
สมาชิกกลุ่มโนดส์ทั้งหมด ทุกคนที่ชีวิตได้รับความ
ความเสียหายอย่างไม่อาจกลับคืนจากความ
วุ่นวายที่เกิดขึ้นในปฏิบัติการของวิลเลียมและ
หลิน เว่

“พวกเขาเรียกตัวเองว่า ‘ศาล’
พวกเขาไม่ต้องการเงิน พวกเขาต้องการการ
ชำระบัญชี”

ข้อความใหม่ปรากฏขึ้นบนหน้าจอโดยไม่ได้
รับเชิญ มันเป็นภาพสด แสดงให้เห็นหญิงสาวผู้
หวาดกลัวแต่ไม่ได้รับอันตรายใดๆ ชื่อองศ์ นั่ง
อยู่ในห้องสีขาวสะอาดตา เสียงสังเคราะห์ที่สงบ

และไร้ซึ่งอารมณ์ใดๆ ดังก้องไปทั่วสำนักงาน
ใหญ่ของพวกเขา

"วิลเลียม คอบป์ สารวัตรหลิน เว่ย์ เธอถูก
กล่าวหาว่ากระทำความผิด การต่อสู้ที่ไร้ความยั้งคิด
ของเธอ แม้มุ่งเป้าไปที่ความชั่วร้ายที่ดูเหมือนจะ
ยิ่งใหญ่กว่า กลับทิ้งร่องรอยชีวิตที่แตกสลายไว้
เบื้องหลัง เจ้าเล่นกับไฟและเรียกตัวเองว่าวีรบุรุษ
ขณะที่พวกเราถูกเผาไหม้ด้วยถ่านไฟ"

ภาพเปลี่ยนไปที่ไคโตะ ใบหน้าคมคายและ
เฉลียวฉลาดในแสงแห่งการแพทย์ เขาไม่ได้
กำลังไวยวาย เขากำลังนำเสนอคดี

"เจ้าช่วยพวกเราจากกรงขัง แต่กลับโยนพวก
เราลงในเตาหลอม แมนทิสคงใช้ความคิดของ

เรา เจ้าทำลายชีวิตพวกเรา อะไรชั่วร้ายยิ่งกว่า
กัน?

สถาปนิกผู้จงใจ หรือลูกตมทำลายล้างอัน
โกลาหล?"

"ปล่อยเด็กสาวไปเถอะ ไคโตะ"

หลิน เว่ยกล่าวด้วยน้ำเสียงหนักแน่น แสดงออก
ถึงความสงบที่เธอไม่ได้รู้สึก

"เธอบริสุทธิ์ การทะเลาะเบาะแว้งใดให้แค่ออยู่กับ
พวกเรา"

"บริสุทธิ์?"

ไคโตะเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อย "

พันเอกสุธัม บิดาของเธอ ได้ให้การสนับสนุน
ด้านโลจิสติกส์แก่การบุกโจมตีของคุณใน
จาการ์ตาเมื่อปีที่แล้ว ปฏิบัติการที่ทำให้รัฐบาล
ระดับภูมิภาคสั่นคลอนและทำให้จังหวัดหนึ่งตก
อยู่ในปีแห่งความรุนแรงของแก๊ง มี ‘ผู้บริสุทธิ์’
เสียชีวิตไปกี่คน? ไม่ เธอเป็นส่วนหนึ่งของ
สมการ การช่วยเหลือเธอคือบททดสอบแรกของคุณ”

ชุดพิกัดและการนับถอยหลังสี่สิบนาทีก่อน
ขึ้นบนหน้าจอ

“นี่คือสถานที่”

ไคโตะกล่าวต่อ “เรือคอนเทนเนอร์ที่ปลด
ประจำการแล้วชื่อเอเรียดเน จอดอยู่ที่ท่าเรือมาร์

แซกซ์ล๊อคก็ มาร่วมช่วยเธอ สาธิตวิธีการของ
คุณให้ศาลเห็น แสดงให้เราเห็นว่าคุณยอมสร้าง
ความเสียหายได้มากแค่ไหนเพื่อชีวิตเดียว”

เสียงพืดหยุดลง

ทั้งสามคนยืนนิ่งเงียบ เสียงฮัมของพนักงาน
เสิร์ฟตอนนี้ฟังดูเหมือนเสียงหัวเราะเยาะเย้ย

“มันเป็นกับดัก” สุ่มพูดด้วยน้ำเสียงที่ฟังดู
ชัดเจน

"แน่นอน มันเป็นกับดัก"

วิลเลียมตวาดพลางสวมเสื้อกั๊กยุทธวิธี

"แต่มันเป็นกับดักที่คิดว่าเป็นห้องพิจารณาคดี
เขาไม่ได้พยายามฆ่าเรา เขากำลังพยายาม
พิสูจน์อะไรบางอย่าง"

หลินเว่ยเข้าร่วมกับเขา การเคลื่อนไหวของเธอ
แม่นยำ "เขาเชื่อว่าความรุนแรงของเราไม่มีการ
เลือกปฏิบัติ เชื่อว่าเราคือพลังแห่งความ
โกลาหล"

"ถ้าอย่างนั้นเราก็จะไม่เป็นเช่นนั้น"

วิลเลียมกล่าว สายตาของเขาสบตาเธอ

"เราเข้าไปอย่างเงียบๆ ไม่มีการทำร้ายร่างกาย
ไม่มีการระเบิด เราตามหาหญิงสาว เราพาเธอ
ออกมา แล้วเราก็จากไป เราให้คำตัดสินที่เขาไม่
คาดคิด"

พวกเขาเคลื่อนตัวออกไปสู่พลบค่ำของมอลตา
ที่กำลังจะจางหายไป อากาศอบอ้าวไปด้วยเกลือ
และคำสัญญาของความรุนแรง การเดินทางไป
ยังท่าเรือขนาดใหญ่นั้นเป็นไปอย่างตึงเครียด
และเงียบงัน เรือแอร์แอตเนปรากฏอยู่เบื้องหน้า
พวกเขา รวากับเรือเหล็กขนาดใหญ่ที่ขึ้นสนิม
ดาดฟ้าเรือเป็นเหมือนเขาวงกตของตู้คอนเทน
เนอร์ที่วางซ้อนกันทอดยาวไปสู่ห้องฟ้าที่มีดลง
มันเป็นสนามทดลองที่สมบูรณ์แบบสำหรับ
บทเรียนของไคโตะ

พวกเขาใช้อุปกรณ์จับยึดใต้ชั้นด้านข้างของเรือ
อย่างเงียบเชียบ ก่อนจะลงจอดบนดาดฟ้าหลักที่
รกร้าง เสียงเดียวที่ได้ยินคือเสียงโลหะเกาๆ ดัง
เอี้ยดอ๊าดและเสียงทุ่นดังก้องไกลๆ

“ฉันได้ยินเสียงสัญญาณอ่อนๆ จากเครื่อง
รับส่งสัญญาณของเธอ”

หลินเว่ยกระซิบพลางตรวจสอบเครื่องสแกน
“ชั้นสาม ผังกราบซ้าย ลึกเข้าไปในกองตู้คอน
เทนเนอร์ นี่มันเขาวงกตชัดๆ”

พวกเขาเคลื่อนตัวเข้าไป เครื่องจักรที่หล่อลื่น
อย่างดี ประสาทสัมผัสของพวกเขาตื่นตัวมาก
ทางเดินระหว่างตู้คอนเทนเนอร์เปรียบเสมือนหุบ
เหวแห่งเงา อากาศอบอ้าวและเป็นโลหะ วิลเลียม
ซีไปที่สายไฟ ไมโครโฟนเลเซอร์ และแผ่นกดที่
แทบจะมองไม่เห็นหลายเส้น ซึ่งผสานเข้ากับ
สภาพแวดล้อมอย่างแนบเนียน

“เขากำลังเฝ้าดู ฟัง บันทึกทุกการเคลื่อนไหว”

วิลเลียมพิมพ์

พวกเขาหลบเลี่ยงกับดักด้วยความรอบคอบ
อย่างพิถีพิถัน ความก้าวหน้าของพวกเขา
เป็นไปอย่างเชื่องช้า รอบคอบ และเงียบสนิท
นับเป็นสุดยอดแห่งการลอบเร้น ยี่สิบนาทีก่อน
รู้สึกเหมือนพวกเขากำลังชนะ พวกเขา กำลัง
พิสูจน์ให้ใคร่โตะเห็นว่าคิดผิด

พวกเขามาถึงตู้คอนเทนเนอร์ที่กำหนดไว้ ประตูปิด
แง้มอยู่เล็กน้อย วิลเลียมมองลอดผ่านรอยแตก
อนงค์อยู่ข้างใน ถูกมัดไว้กับเก้าอี้ แต่ยังคง
ตื่นตัว ห้องนั้นว่างเปล่า

“ง่ายเกินไป”

หลินเว่ยถอนหายใจ

ขณะที่วิลเลียมลอบเข้าไป เสียงนุ่มๆ ส่งเคราะห์

ก็ดังก้องมาจากลำโพงที่ซ่อนอยู่

“อัยการพักแล้ว”

ประตูตู้คอนเทนเนอร์ปิดลงอย่างดังสนั่นหวั่นไหว

กุญแจแม่เหล็กหนักๆ ถูกล็อก ในเวลาเดียวกัน

เขาวงกตของตู้คอนเทนเนอร์รอบตัวพวกเขาก็

เริ่มเคลื่อนไหว โลกภายนอกคร่ำครวญและ

สั่นสะเทือนเมื่อกองตู้คอนเทนเนอร์ถูกจัดเรียง

ใหม่ เปลี่ยนแปลงราวกับปริศนาโลหะขนาด

มหึมา เส้นทางออกที่พวกเขาวางแผนไว้อย่าง

ระมัดระวังได้หายไป ถูกแทนที่ด้วยกำแพงเหล็ก
ที่ยากจะทะลุผ่าน

เสียงของไคโตะกลับมาอย่างสงบนิ่งและ
เนียนคม “เจ้าก้าวเข้าสู่เขาวงกต เจ้าเลือก
เส้นทางของนักล่า เจ้าเห็นปริศนาแห่งความ
ปลอดภัย และเจ้าไขมันด้วยการลอบเร้นและฝ่า
ฝืนกฎ แต่เจ้าไม่เคยคิดว่าเขาวงกตคืออาวุธ
ราคาของการเข้าเขาวงกตคือการที่เจ้าติดอยู่ใน
นั้น การช่วยเหลือกลายเป็นอาชีพรแล้ว เจ้า
จะต้องทำลายเรือลำนี้ไปมากแค่ไหนถึงจะหลุด
พ้นออกมาได้ เจ้าจะสร้าง

‘ความเสียหายทางอ้อม’

ให้กับเรือลำนี้มากเพียงพอเพื่อช่วยตัวเอง
และหญิงสาว นี่คือธรรมชาติของเจ้า นี่คือนสิ่งที่
เจ้าทำ”

จากภายนอก เสียงเครื่องจักรอุตสาหกรรมดัง
ขึ้น ตู้อคอนเทนเนอร์ที่พวกเขาอยู่เริ่มสั่นไหว
พวกเขาถูกเคลื่อนย้าย ยกขึ้นไปยังชั้นบนสุด
ของกอง โดดเตี้ยและเปิดเผย

วิลเลียมมองไปที่หลินเวย์

จากนั้นมองไปที่องศาที่หวาดกลัว และใน
ที่สุดก็มองไปที่กำแพงเหล็กกล้าอันแข็งแกร่ง
ของคุณ ไคโตะไม่ได้แค่จับพวกเขาไว้ เขากำลัง
ถือกระจกเงาอยู่ และเป็นครั้งแรกที่วิลเลียมเห็น
ภาพสะท้อนของผู้ทำลาย ไม่ใช่พระผู้ช่วยให้
รอด การพิชิตความคิดได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว และ
พวกเขากำลังพ่ายแพ้

ตอนที่ 2

เหตุอาชญากรรมแห่ง
เจตนาดี

เพื่อตามหาลูกสาวของสุธรรม วิลเลียม
และหลิน เว่ย ต้องทบทวนชัยชนะในอดีตของ
ตนเองอีกครั้ง พวกเขากลับไปยังห้องเก็บชัย
ชนะอันน่าสะพรึงกลัว ได้แก่ ซากปรักหักพังของ
ศูนย์โทรศัพท์สีหนูวิลล์ ซากโรงเรียนของ
ดร.ชานในลาว และผืนดินที่ถูกเผาไหม้ของ
ไซโลเนวาดา ผ่านสายตาของศาล พวกเขาเห็น
ความเสียหายที่เกิดขึ้นโดยไม่ได้ตั้งใจ ซึ่งไม่เคย
ได้เห็นมาก่อน ได้แก่ อดีตเหยื่อค้ำมนุษย์ที่บัดนี้
ถูกกีดกันและแตกสลาย นักเรียนชาวลาวที่ถูก
ล้างสมองจนไม่สามารถดำรงชีวิตในสังคมได้
และเมืองเล็กๆ ในอเมริกาที่ถูกทำลายทาง
เศรษฐกิจจากการล่มสลายของอีเธอร์ แต่ละ
สถานที่คือสถานที่เกิดเหตุอาชญากรรม และ
พวกเขาคือผู้ก่อเหตุ ผลกระทบทางจิตใจนั้น

มหาศาล บังคับให้พวกเขาต้องเผชิญกับต้นทุน
อันยุ่งเหยิงที่แท้จริงของสงคราม

บรรยากาศในหอสังเกตการณ์ของ
มอลตาเต็มไปด้วยความเงิบงันแห่งความ
ลึ้มเหลว เหล่าแอเรียดเน้งอยู่ในท่าเรือ
อนุสรณ์สถานแห่งชัยชนะครั้งแรกของพวกเขา
ที่เงิบงันและเยาะเย้ย แน่แน่นอนว่าพวกเขาหนี
รอดมาได้ วิลเลียมได้ติดตั้งระบบควบคุมสภาพ
อากาศภายในตู้คอนเทนเนอร์อย่างลวกๆ เพื่อ
สร้างแรงดันที่ต่างกันจนทำให้ประตูปังหลาย
และพวกเขาใช้ความโกลาหลที่เกิดขึ้นเพื่อ
หลบหนีไปพร้อมกับบองส์ผู้บอบช้ำ แต่ชัยชนะก็
กลายเป็นเพียงเก้าอี้คน คำพูดของโคโตะได้รับ
การพิสูจน์แล้ว พวกเขาทำลายตู้คอนเทนเนอร์
ไปสามตู้และส่งสัญญาณเตือนภัยทั่วทั้งเรือให้

ออกไป พวกเขาเล่นบทบาทลูกตุ้มทำลายล้าง
ได้อย่างสมบูรณ์แบบ

อนงค์ปลอดภัยอยู่กับพ่อของเธอ แต่
ความกตัญญูของสุธรรมถูกบดบังด้วยความ
กลัวที่ระแวดระวัง เขาได้เห็นประสิทธิภาพของ
ศาล และได้เห็นพลังทำลายล้างของผู้ช่วยชีวิต
เขาออกจากมอลตาด้วยเครื่องบินเจ็ตส่วนตัว
ลูกสาวของเขาถอดเขาไว้ข้างกาย โดยไม่หัน
หลังกลับ

บัดนี้ ข้อความใหม่ปรากฏขึ้นบนหน้าจอ
กลางของพวกเขา มันเป็นแผนที่ดิจิทัลของ
เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ โดยมีสถานที่สามแห่ง
ที่กระพริบด้วยแสงอ่อนๆ ราวกับกล่าวโทษ
ได้แก่ สិងุวิลล์ ประเทศกัมพูชา พื้นที่ห่างไกล

ในลาว และทะเลทรายเนวาดา ด้านล่างมี
ข้อความสั้นๆ ว่า

ในการหาตัวจำเลยรายต่อไป คุณต้องเข้าใจข้อ
กล่าวหาเสียก่อน สำนักคดีเปิดอยู่ ทบทวน
หลักฐาน

“เขาไม่ได้แค่เยาะเย้ยเรา” หลิน เว่ย กล่าว
พลางกอดอกแน่น

“เขากำลังบังคับให้เราขึ้นให้การในการ
พิจารณาคดีของเราเอง”

วิลเลียมจ้องมองแผนที่ กรามของเขาแข็งกร้าว

“เขาต้องการให้เราเห็นผลที่ตามมา ความ
วุ่นวายที่เราทิ้งไว้เบื้องหลัง”

“มันคือสงคราม วิลเลียม สงครามมีความ
เสียหายทางอ้อม เราช่วยโลกไว้”

“เราทำอย่างนั้นหรือ”
เขาถามเสียงต่ำและแหบพร่า
“หรือเราแค่เปลี่ยนปัญหาชุดหนึ่งเป็นอีกชุดหนึ่ง
ไคโตะเชื่อว่าเราทำ และเขาจะทำให้เราเห็นมัน”

สึหนุวิลส์ กัมพูชา

ความชื้นสัมพัทธ์พัดผ่านพวกเขาราวกับผ้าห่ม
เปียก อากาศอบอวลไปด้วยกลิ่นของเกลือ น้ำ

เสีย และความเสื่อมโทรม ศูนย์รับสาย ซึ่งครั้ง
หนึ่งเคยเป็นฉากบังหน้าของการค้าหาสดีจิตล
ของแมนทิส ตอนนี้กลายเป็นโครงกระดูกที่ดำ
คล้ำ ชาวบ้านต่างพากันแห่กันเข้ามาหลบภัยใน
ซากปรักหักพัง ราวกับบ้านผีสิงยุคใหม่

“เราช่วยคนกว่าสองร้อยคนจากที่นี่”
หลินเว่ยกล่าว น้ำเสียงของเธอพยายามรวบรวม
ความเชื่อมั่นในคืนนั้น

“เราปิดแหล่งค้ามนุษย์สำคัญ”

“ช่วยพวกเขาให้พ้นจากอะไร” เสียงหนึ่งดังขึ้น
จากเงามืด

ผู้หญิงคนหนึ่งปรากฏตัวขึ้น ใบหน้าซูบผอม
ดวงตาเต็มไปด้วยความโกรธแค้นที่เหนียวล้า
มา ยา วิลเลียมจำเธอได้ เธอเป็นหนึ่งในไม่กี่คน
ที่ไม่แสดงอาการหวาดกลัวจนตัวสั่น มีประกาย
แห่งการต่อต้านในดวงตา ประกายนั้นดับลงแล้ว

“จำฉันได้หรือ”

เธอถาม น้ำเสียงเรียบเฉย

“ดี ฉันเธอก็จำคำสัญญา ชีวิตใหม่ การปกป้อง
ความยุติธรรม”

เธอพายมือไปยังอาคารที่กำลังพังทลาย

“รัฐบาลกัมพูชาตราหน้าพวกเราว่าสมรู้ร่วมคิด
ครอบครัวของเราในเมียนมาร์ตัดขาดพวกเรา
เพราะความอับอาย ‘การปกป้อง’ อยู่ได้สาม

เดือน ตอนนี้พวกเรากลายเป็นผีไปแล้ว เรากลับบ้านไม่ได้ และที่นี่ พวกเรา... ไม่น่าปรารถนา”
เธอมองพวกเขา สายตาของเธอพรากความกล้าหาญของพวกเขาไปที่ละชั้น

“คนที่บริหารที่นี่เลี้ยงดูพวกเรา ให้ที่พักพิงแก่พวกเรา ท่านให้อิสระภาพแก่พวกเรา และพร้อมกับความอดอยากและความอับอาย กรงแบบไหนกันที่จะเรียกว่ากรงใจมากกว่ากัน”

ขณะที่เธอพูด วิลเลียมไม่เห็นเหยื่อที่พวกเขาช่วยไว้ แต่เห็นชีวิตที่แหลกสลายจากอาฟเตอร์ช็อคจากการแทรกแซงอันชอบธรรมของพวกเขา อากาศที่ครั้งหนึ่งเคยเต็มไปด้วยชัยชนะจากการบุกโจมตีที่ดำเนินการอย่างดี ตอนนี้

กลับเต็มไปด้วยรสชาติของเก้าอี้และการ
ทรยศหักหลังที่ราบสูงของลาว

การเดินทางไปยังโรงเรียนอันห่างไกลนั้น
ยาวนานและเจ็บสบ ณ ที่ซึ่งการทดลองใน
อุดมคติของดร. ชานเคยตั้งอยู่—สถานที่ที่
ออกแบบมาเพื่อล้างสมองลูกหลานชนชั้นสูงให้
กลายเป็นสถาปนิกแห่งแมนทิสในอนาคต—
บัดนี้เหลือเพียงฐานรากที่รกรกรึ่มและอาคารหลัง
เดียวที่ได้รับการดูแลอย่างดี ซึ่งใช้เป็นคลินิก
สุขภาพจิตที่กำลังประสบปัญหา

ชายหนุ่มคนหนึ่งชื่อฟูมี ผู้มีดวงตาที่แก่เกินวัย
ได้พบกับพวกเขา เขาเป็นหนึ่งในลูกศิษย์รุ่น
แรกๆ ของชาน

“คุณทำลายความคิดของเรา”

พุ่มีกล่าวด้วยน้ำเสียงที่สงบอย่างน่าขนลุก

“แต่คุณไม่ได้มอบบุญแก่สุโลกภายนอกให้เรา
โลกของหมอชานถูกสังการ มีเหตุผล โลกที่คุณ
ส่งเรากลับคืนมาคือความโกลาหล เราถูกสอน
ให้มองเห็นรูปแบบในทุกสิ่ง และตอนนี้สิ่งที่เรา
เห็นคือความโกลาหลของมนุษยชาติ มัน... หน
ไม่ได้” เขาพายมือไปที่คลินิก

“ครึ่งหนึ่งของเราอยู่ที่นี้ อีกครึ่งหนึ่งหลงทาง
คุณรักษาโรคนี้และทั้งอาการไว้ให้เรา”

หลิน เว่ยรู้สึกรู้สึกแน่นในท้อง เธอจำการบรรยาย
สรุปข่าวกรองที่ว่า

‘ทำลายศูนย์ปลุกฝังความคิด’

ได้ พวกเขาจำได้ พวกเขาเฉลิมฉลอง พวกเขา
ไม่เคยถามว่าเกิดอะไรขึ้นกับผู้ถูกปลุกฝัง
ความคิดเมื่อศูนย์หายไป ชัยชนะที่นี้รู้สึกว่าง
เปล่า ความสำเร็จของสัลยแพทย์วัดจากการ
ผ่าตัดเท่านั้น ไม่ใช่คุณภาพชีวิตของผู้ป่วยหลัง
จากนั้น

เนวาดา สหรัฐอเมริกา

ทะเลทรายนอกไซโลที่พังทลายก็เหมือนเดิม แต่
เมืองอีเธอร์ที่อยู่ใกล้เคียง ซึ่งครั้งหนึ่งเคยเป็น
เมืองบริษัทที่คึกคักของบริษัทอีลีเซียนซิสเต็มส์
กลับกลายเป็นเพียงเมืองร้าง หน้าต่างถูกปิด
ตาย ป้าย

"ชาย" ถูกแดดเผาจนซีดจาง สิ่งเดียวที่
เคลื่อนไหวอยู่ก็คือเศษไม้กลิ้งฝุ่นผงที่กลิ้งไป
ตามถนนสายหลัก

พวกเขาพบโจผู้เฒ่า เจ้าของร้านอาหารคนเดิม
กำลังจิบกาแฟอยู่ในร้านอาหารที่แทบจะว่าง
เปล่า เขาเงยหน้าขึ้นมองเมื่อพวกเขาเดินเข้ามา
ดวงตาที่เหนื่อยล้าฉายแววคุ้นเคย

"เหล่าวีรบุรุษ"

เขาพูดอย่างไม่รู้สึกรบกวนแม้แต่น้อย "กลับมา
เพื่อฉลองชัยชนะกันไหม?"

"พวกเรา... กำลังตามล่า"

วิลเลียมพูด คำพูดนั้นดูไม่ค่อยสมเหตุสมผลนัก

"ตามล่าต่อ"

โจพุดพลางชี้ไม้พายเปื้อนน้ำมันไปยังถนนที่ไร้
ชีวิตชีวา

"Elysian เป็นคนจ่ายบิล จ่ายค่าโรงเรียน ค่า
คลินิก ค่าถนน คุณทำลายความลับอันยิ่งใหญ่
ของพวกเขา บริษัทก็ล้มละลาย และรัฐบาลก็ปิด
ผนึกทุกอย่างราวกับเป็นพื้นที่โรคระบาด พวกเขา
ใช้เวลาถึงหกเดือนกว่าจะยอมรับว่ามันไม่ใช่
อุบัติเหตุจากความร้อนใต้พิภพ"

เขาโน้มตัวไปข้างหน้า เสียงของเขาเบาลงเป็น
เสียงกระซิบแหบพร่า

"คุณช่วยโลกไว้เหรอ?"

เยี่ยมเลย ใครจะช่วยเราล่ะ?

เงินบำนาญของผมคือหุ้น Elysian กองทุนค่า
เล่าเรียนของลูกชายผมคือหุ้น Elysian คุณ
ไม่ได้แค่ฆ่าสัตว์ประหลาด คุณฆ่านาคตของเรา”

ความเจ็บงันในร้านอาหารนั้นไร้ขอบเขต
ต้นทุนของสงครามของพวกเขาไม่ใช่เพียง
แนวคิดเชิงนามธรรมอีกต่อไป มันคือเมืองที่
ล้มละลาย ครอบครัวที่แตกแยก ชายคนหนึ่งจ้อง
มองไปที่ถ้วยเปล่าที่ไม่มีอะไรเหลือ

คืนนั้น ณ มอลตา พายุที่ก่อตัวมาตลอดทั้งวัน
ในที่สุดก็สงบลง ฝนกระหน่ำหน้าหน้าต่างหอสังเกต
การณ์ และเสียงฟ้าร้องดังสนั่นไปทั่วทะเลเมดิ
เตอร์เรเนียน

วิลเลียมยืนอยู่หน้ากำแพงข้อมูล โบหน้าของ
มายา พูมี และโจจ้องมองกลับมาจากไฟล์ที่เขา
รวบรวมไว้ เรื่องราวความกล้าหาญในช่วงสามปี
ที่ผ่านมากำลังพังทลาย เผยให้เห็นรากฐานของ
ผลลัพธ์ที่ไม่ได้ตั้งใจและชีวิตที่พังทลาย

“เขาพูดถูก”

วิลเลียมพูด เสียงของเขาแทบไม่ได้ยินท่ามกลาง
พายุ

“เราไม่เคยมองย้อนกลับไป เราแค่เดินหน้าไปยัง
กองไฟถัดไป”

หลินเว่ยยืนอยู่ข้างๆ เขา ความสงบนิ่งตามปกติ
ของเธอหายไป ถูกแทนที่ด้วยความเปราะบางที่

ดิเบเกื่อน “เราควรจะทำอย่างไร วิลเลียม? ปล่อย
ให้แมนทิสชนะ? ไม่มีเส้นทางที่บริสุทธิ์ ไม่มีทาง
ที่บริสุทธิ์”

“แต่เส้นทางของเราดีขึ้นไหม?”

เขาสวนกลับพลางหันไปหาเธอ

“เราจดจ่ออยู่กับเป้าหมายมากเกินไป จนมองไม่
เห็นผลกระทบ ไคโตะไม่ใช่สัตว์ประหลาด เขา
เป็น...พยาน และคำให้การของเขาก็เป็นเครื่อง
พิสูจน์”

“แล้วนั่นหมายความว่าอย่างไร?”

เสียงของหลินเว่ยดังขึ้น เต็มไปด้วยความโกรธ
อย่างสิ้นหวัง “ที่เราหยุด? ที่เราปล่อยให้ศาล

ตัดสินอนาคตของเรา เพราะเราไม่สามารถเป็น
ผู้ครอบงำที่สมบูรณ์แบบได้? พวกเขาต้องการให้
เราเป็นอัมพาตเพราะความรู้สึกผิด”

“บางทีเราควรเป็นแบบนั้น!”

วิลเลียมสวนกลับ ความหงุดหงิดของเขาเอง
เดือดพล่าน

“บางทีอัมพาตเล็กน้อยอาจทำให้เราคิดทบทวน
ก่อนจะบุกบ้านข้างๆ!

เราไม่ได้สู้กับแมนทิสอีกต่อไปแล้ว หลิน เรา
กำลังสู้กับวิญญาณของทุกคนที่เราเคย

‘ช่วย’ ไว้”

การโต้เถียงยังคงค้างคา เต็มไปด้วยความรุนแรง
และความเจ็บปวด พวกเขาไม่ได้เป็นแนวร่วม
เดียวกันอีกต่อไป ศาลได้นำพวกเขาขึ้นศาล
สำเร็จ และเหยื่อรายแรกคือความมั่นใจของพวกเขา
ขณะที่ฝนยังคงตกหนัก ชะล้างหินโบราณ
แห่งวัลเลตตาให้สะอาด วิลเลียมและหลิน เว่ย์ถูก
ทิ้งไว้ในแสงสลับ ล้อมรอบไปด้วยหลักฐานแห่ง
เจตนาดีของพวกเขา พลังสงสัยว่าศัตรูที่
ยิ่งใหญ่ที่สุดที่พวกเขาเคยเผชิญหน้าคือศัตรูที่
พวกเขาเห็นในกระจกหรือไม่

ตอนที่ 3

เรื่อนจำที่สมบูรณ์แบบ

พวกเขาตามล่าเดอะไทรบูล์ไปยังแท่น
ขุดเจาะน้ำมันนอกชายฝั่งที่ปลดประจำการใน
ทะเลจีนใต้ ซึ่งถูกดัดแปลงเป็นป้อมปราการ
ไฮเทค แต่มันไม่ใช่ฐานทัพ แต่มันคือคุกแบบ
พานอปปติคอน ซึ่งเป็นการแสดงออกทางกาย
ภาพของอุดมการณ์ของพวกเขา เดอะไทรบูล์
ไม่ได้ฆ่าศัตรู แต่กลับ

"ฟื้นฟู"

พวกเขาด้วยการนำพวกเขาไปอยู่ใน
สภาพแวดล้อมที่มีการควบคุมและเฝ้าระวังอย่าง
สมบูรณ์แบบ ทำให้พวกเขาสูญเสียอำนาจ
ทั้งหมด ลูกสาวของสุธัมคือเหยื่อล่อ แต่นักโทษ
ตัวจริงคือมรดกของพวกเขา เพื่อแทรกซึมเข้า
ไป วิลเลียมและ หลิน เว่ย ต้องยอมให้ตัวเองถูก
จับตัวไป เดินเข้าไปในคุกที่ออกแบบมาเพื่อ

วิเคราะห์แรงจูงใจและข้อบกพร่องทุกประการ
ของพวกเขาวางอย่างสมัครใจ

พายุโหมกระหน่ำรอบแมนตา เรือดำน้ำล่า
เพรียวบางที่ตัดผ่านผืนน้ำอันปั่นป่วนของทะเล
จีนใต้ราวกับใบมีด ภายใน บรรยากาศก็เต็มไปด้วย
ด้วยความตึงเครียด พายุแห่งความตึงเครียดที่
เจียบงันระหว่างผู้ครอบครองทั้งสอง

วิลเลียม โครว์ ลากเส้นรอยแผลเป็นบนข้อนิ้ว
ดวงตาจับจ้องไปที่จอแสดงผลโฮโลแกรมที่เรือง
แสงอยู่กลางห้องนักบิน “คุณ”

เขาพิมพ์ คำนั้นรสชาติเหมือนซี่โครง
“พวกเขาสร้างวิหารแห่งความเยอหยิ่งของ
ตัวเอง”

หลิน เว่ ไม่เงยหน้าขึ้นจากคอนโซล นิ้วของ
เธอเคลื่อนไหวไปตามอินเทอร์เน็ต ดึงข้อมูล
ต่างๆ จากเบื่องลิก

“มันมากกว่านั้น มันคือคำแถลง ศาลไม่เชื่อใน
การปฏิบัติ พวกเขาเชื่อว่าพวกเขาเป็น
ศัลยแพทย์ที่กำลังผ่าตัดมะเร็งแห่งเจตจำนง
เสรี”

น้ำเสียงของเธอสงบนิ่งและวิเคราะห้ แต่วิลเลียม
ได้เรียนรู้ที่จะได้ยินเสียงสั่นไหวของความโกรธ
เกรี้ยวที่แฝงอยู่เบื้องล่าง

“พวกเขาเรียกมันว่า ‘สัจพจน์’
ความจริงที่ประจักษ์ชัดว่าหนทางของพวกเขา
คือสันติภาพ”

จอภาพซูมเข้าไปที่เป้าหมาย: แท่นชุดเจาะ
น้ำมันที่ปลดประจำการแล้ว โครงเหล็กขนาด
ใหญ่ที่ผูกกร่อนเป็นสนิม ตัดกับห้องฟ้าสีม่วงซ้ำ
แต่สิ่งที่มันกลายเป็นสิ่งที่ทำให้เลือดเย็นเฉียบ
มันถูกดัดแปลงด้วยแผงคอมพิวเตอร์ที่เพรียวบาง
อัดแน่นไปด้วยชุดเซ็นเซอร์และจานสื่อสารที่
ปลอมแปลงไว้ มันตั้งตระหง่านราวกับป้อม
ปราการไฮเทคที่ผุดขึ้นมาจากทะเลที่ปั่นป่วน

"พวกเขาจับตัวลูกสาวของสุธัมมา"

วิลเลียมกล่าว ราวกับว่ามีหินหนักอยู่ในท้อง ผู้
แจ่งเบาะแสชราผู้นี้ยอมเสี่ยงทุกอย่างเพื่อพวก
เขา นี่คือนี่

"พวกเขาจับตัวมา แต่เหยื่อล่อมิไว้สำหรับเรา
เท่านั้น กับดักมิไว้สำหรับมรดกของเรา"

ในที่สุดหลินก็หันมาหาเขา ดวงตาสีเข้มของเธอ
สะท้อนกับแสงเย็นเยียบของหน้าจอ

"พวกเขาไม่เพียงแต่ต้องการหยุดเรา วิลเลียม
พวกเขาต้องการพิสูจน์ว่าเรามีข้อบกพร่อง
วิธีการของเรานั้นวุ่นวาย และธรรมชาติของเรา
นั้นเลวร้ายที่ต้องชำระล้าง พวกเขาหักขังเธอไว้
ในสถานที่ที่ออกแบบมาเพื่อฝ่าวิญญาน เพื่อ
ทำลายวิญญานของพ่อเธอด้วยการแสดงให้เห็น
ถึงความไร้พลังของเขา"

ลมกระโชกแรงพัดเข้าไใส่ยานแมนต้า และเรือดำ
ก็สั่นสะเทือน เสียงคำรามของพายุดังก้องไปทั่ว
ความเงียบสงัดชั่วครู่ เสียงกรีดร้องอันดุจดั่ง
ก็ก้องต่อต้านความชั่วร้ายอันเย็นชาและ
ครุ่นคิดที่พวกเขาเผชิญหน้า

“เราโจมตีมันไม่ได้หรอก”

หลินกล่าวต่อ สายตาของเธอไม่หวั่นไหว

“ความมั่นคงของพวกมันคือสิ่งมีชีวิตที่พร้อมจะ
ตอบโต้ การแสดงกำลังใดๆ ย่อมได้รับพลังที่
ยิ่งใหญ่กว่าอย่างทวีคูณ พวกมันคิดมา
หมดแล้ว”

วิลเลียมเอนหลัง เบาะหนังเก่าๆ ของเขาส่งเสียง
ดังเอี๊ยดอ๊าด รอยยิ้มที่คุ้นเคยผุดขึ้นบนริมฝีปาก
ของเขา รอยยิ้มที่เขาแสดงออกเมื่อจ้องมองลง
ไปในเหวลึก

“เพราะฉะนั้นเราจะไม่ต่อสู้กับพวกมัน เราให้สิ่งที่
พวกมันต้องการ”

การตัดสินใจนั้นค้างคาอยู่ในอากาศ ราวกับเป็น
ข้อตกลงที่ทำขึ้นท่ามกลางพายุเฮอริเคน การ
แทรกซึมครั้งนี้เป็นผลงานชิ้นเอกที่เกิดจากการ
จงใจล้มเหลว พวกเขาใช้คลื่นความถี่ของ
Tribunal ที่ดักจับไว้เพื่อประกาศการมาถึงของ
พวกเขา ซึ่งเป็นการท้าทายโดยตรง จากนั้น
พวกเขาก็นำเรือดำแมนตา เข้าสู่จุดบอดจุด
เดียวที่อัลกอริทึมของ หลิน คั่นพบ นั่นคือ
ช่องทางซ่อมบำรุงที่ถูกคลื่นพายุซัดท่วม มัน
เป็นความเสี่ยงที่คำนวณมาแล้ว ซึ่งดูเหมือนจะ
เป็นโอกาสอันน่าสิ้นหวังและโชคร้าย

พวกเขาถูก "จับ" ไม่ใช่ในกองไฟที่โหมกระหน่ำ
แต่ในอ่าวจอดเรือที่เงียบสงบและปลอดภัย ไม่มี
ทหารยามถือปืนไรเฟิล มีเพียงร่างที่ไร้เพศใน
ชุดจัมพ์สูทสีเทาที่คอยสั่งการพวกเขาด้วย

ท่าทางที่สงบและน่าขนลุก อากาศถูกรอง เย็นสบาย และมีกลิ่นโอโซนและกลิ่นมนุษยชาติที่น่ากลับมาใช้ใหม่

"ยินดีต้อนรับสู่ The Axiom" เสียงเรียบๆ ที่ส่งเคราะห์ขึ้นดังก้องไปทั่วห้อง เป็นเสียงของผู้คุม AI ที่รู้จักกันในชื่อ The Curator "การฟื้นฟูของคุณเริ่มต้นขึ้นแล้ว"

พวกเขาถูกแยกออกจากกันโดยไม่พูดอะไร วิลเลียมถูกพาไปตามทางเดินที่มีกำแพงสีขาว นวลส่องประกายระยิบระยับ ฟันดูขัดเสียงฝีเท้าของเขา ความเงียบสงัดนั้นไร้ขอบเขต มีเพียงเสียงหึ่งๆ ของเครื่องช่วยชีวิตของสถานกักขังเท่านั้นที่ดังก้องอยู่ในหู รวากับต้องการเติมเต็มด้วยเสียงแห่งความกลัวของตนเอง

เขาถูกนำตัวเข้าไปในห้องขัง มันไม่ใช่คุกใต้ดิน
แต่มันคือห้องนั่งเล่นที่กว้างขวางและเรียบง่าย มี
เตียง โต๊ะ เก้าอี้ ไม่มีกุญแจล็อกที่มองเห็นได้ที่
ประตู นั่นคือบทเรียนแรก ไม่มีที่ให้วิ่งหนีเพราะ
คุณไม่เคยถูกกักขังทางกายภาพ คุณคือพื้นที่
ทั้งหมด และจิตใจของคุณคือกรงขัง

เสียงของภักทธารักษ์ดังมาจากที่ไหนก็ไม่รู้และ
ทุกหนทุกแห่ง "เอเจนต์โครว์ เอกสารของคุณ
ยาวเหยียด ประวัติศาสตร์ของความรุนแรงเป็น
ทางออกหลัก การพึ่งพาสัญญาณมากกว่
ตรรกะ บอกฉันสิ คุณเชื่อว่าการกระทำของคุณ
นำความสงบเรียบร้อยมาสู่โลก หรือเป็นเพียง
ความวุ่นวายในอีกมิติหนึ่ง"

วิลเลียมยังคงเงิบ ดวงตาสอดส่องไปทั่วห้อง
เพื่อหากล้อง ไมโครโฟน หรืออะไรก็ตาม เขาไม่
เห็นอะไรเลย

"ความเงิบของคุณเป็นที่สังเกต การตอบสนอง
แบบเดิมๆ ความเชื่อที่ว่าการกักเก็บข้อมูลคือ
อำนาจ ที่นี่ ข้อมูลคือสกุลเงินเดียว ข้อมูล
ชีวภาพของคุณ การแสดงออกทางอารมณ์
เล็กๆ น้อยๆ ของคุณ การตอบสนองของผิวหนัง
ด้วยกระแสไฟฟ้าของคุณ ล้วนแต่บอกเล่า
เรื่องราวมากมาย ความเงิบของคุณเป็นเพียง
จุดข้อมูลอีกจุดหนึ่ง"

ประสบการณ์ของหลิน เว่แยกต่างออกไป ห้อง
ซังของเธอเหมือนกัน แต่การซักถามของเธอถูก
ปรับแต่งให้เหมาะสม

"คุณหลิน" เสียงของภักธารักษ์ยังคง
เหมือนเดิม แต่กลับให้ความรู้สึกเย็นชาและ
วิเคราะห์มากขึ้นเมื่อพูดกับเธอ "สถาปนิก คุณ
สร้างระบบเพื่อรื้อถอนระบบ ความขัดแย้งอันน่า
ทึ่ง คุณแสวงหาความจริง แต่ชีวิตทั้งหมดของ
คุณกลับเป็นเพียงเรื่องแต่ง"

หน้าจอบนผนังสว่างขึ้น ฉายภาพวิดีโอจาก
กล้องวงจรปิดของธนาคารแห่งหนึ่งในเวียนนา
เมื่อห้าปีก่อน ซึ่งเป็นงานที่พวกเขาเคยทำ ภาพ
นั้นแสดงให้เห็นว่าหลินกำลังปิดระบบรักษา
ความปลอดภัยอย่างมีประสิทธิภาพ

"คุณแสดงทักษะอันน่าทึ่งออกมา แต่คุณกลับ
เลือกที่จะใช้พรสวรรค์นี้เพื่อผลประโยชน์ส่วนตัว
และต่อมาก็เพื่อแนวคิดที่คลุมเครือเกี่ยวกับ

'ความยุติธรรม' คุณนิยามความยุติธรรมของ
คุณได้ไหม หรือมันเป็นเพียงคำเรียกขานที่
สะดวกสำหรับความปรารถนาในการควบคุมที่
ยังไม่ได้รับการแก้ไขของคุณ?"

ลินหลับตาลง ตั้งสติ เธอคาดการณ์ไว้แล้ว นี่คือ
หัวใจสำคัญของวิธีการของศาล มันไม่ได้
เกี่ยวกับการทรมาน แต่มันคือการเปิดโปง พวก
เขาเปิดเผยชีวิตของคุณราวกับกบที่ถูกผ่า
ซีให้เห็นอวัยวะที่ไม่สมบูรณ์ทุกส่วน แรงจูงใจที่
บกพร่องทุกประการ

"คู่หูของคุณ"

ภิกษุทาร์กซ์กล่าวต่อ

"เป็นคนลงมือทำ คุณเป็นผู้หญิงที่คิด แต่คุณทั้ง
คู่ก็อยู่ที่นี้ พันธมิตรของคุณคือความไม่น่าจะ

เป็นทางสถิติ ขอบกพร่องในอัลกอริทึมของคุณ
เราจะแก้ไขมัน"

เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็วราวกับวัฏจักรแห่ง
ความสับสน ไม่มีหน้าตา ไม่มีนาฬิกา อาหาร
มาถึงผ่านช่องเล็กๆ สมบูรณ์แบบทาง
โภชนาการ ไร้รสชาติอย่างสิ้นเชิง วิลเลียมเดิน
ไปเดินมา ไร้ซึ่งศัตรูที่จับต้องได้ เขาต่อยกำแพง
มันเป็นพอลิเมอร์กึ่งแข็งที่ดูดซับแรงกระแทกได้
โดยไม่มีร่องรอย จากนั้นก็แข็งตัวขึ้นเพื่อตอบ
โต้ สภาพแวดล้อมเรียนรู้จากคุณ ปรับตัวเพื่อ
ทำลายคุณ

เขาได้ชมภาพสดของอันยา ลูกสาวของสุรัม
เธออยู่ในห้องโถงกลางสวน พื้นที่เงียบสงบและ
สวยงาม เธอกำลังอ่านหนังสือ สีหน้าของเธอ

สงบ สงบเกินไป มันคือความว่างเปล่าอันเงียบ
สงบของคนที่ถูกพรากความเร่งรีบและความ
ปรารถนาทั้งหมดไป เธอกำลังถูกทำลาย ไม่ใช่
ด้วยความโหดร้าย แต่ด้วยความสงบสุขที่
สมบูรณ์แบบจนแทบหายใจไม่ออก

"สภาวะแห่งพระคุณ"

ภักตารักษ์พิมพ์ในห้องซัง

"มันดีกว่าการต่อสู้ดิ้นรนอย่างไม่หยุดหย่อนใน
ชีวิตของเจ้าหรือ? ความกลัว ความสูญเสีย
ความสงสัย เราสามารถยุติเรื่องทั้งหมดนั้นได้"

"ขอฉันคุยกับหลินหน่อย"

วิลเลียมคำราม ก่อนจะทำลายความเงียบใน
ที่สุด

"นั่นไม่ใช่ส่วนหนึ่งของตารางการฟื้นฟูใน
ปัจจุบัน"

ความหงุดหงิด ความร้อนรุ่มและความคุ้นเคย
เดือดพล่านอยู่ภายในตัวเขา เขาต้องลงมือทำ
เพื่อทำบางสิ่งบางอย่าง นี่คือการขบถที่ศาล
กำลังรอคอย ทางออกด้วยกำลังดุร้าย

ขณะเดียวกัน หลินนั่งนิ่งอยู่บนเตียง จิตใจของ
เธอเต้นระรัว เธอกำลังสร้างแผนที่สถานที่ในหัว
เชื่อมโยงการสันตะทือนเล็กๆ น้อยๆ บนพื้นที่กับ
ตำแหน่งที่สันนิษฐานว่าเป็นแกนพลังงาน หรือ
เครื่องช่วยชีวิต ภัณฑารักษ์เป็น AI ที่ทรงพลัง
แต่มันก็เป็นทาสของโปรแกรมของมันเอง มัน
ต้องวิเคราะห์ จัดหมวดหมู่ และพิสูจน์ทฤษฎีของ
มัน มันอดไม่ได้ที่จะพูดแทรกขึ้นมา

เธอเริ่มพูด ไม่ใช่เพื่อตอบคำถาม แต่เพื่อถาม
คำถามของตัวเอง

“ตรรกะของคุณตั้งอยู่บนการจัดความทุกข์
ทรมาน ภยันตรายภัย แต่ชีวิตที่ปราศจากการ
ต่อสู้จะมีความหมายได้อย่างไร คุณสร้างโลกที่
สมบูรณ์แบบและหยุดนิ่ง แต่ชีวิตคือเอนโทรปี
การหยุดเอนโทรปีไม่ได้หมายถึงการสร้างความ
ตาย แต่เป็นสันติภาพ”

หยุดนิ่งไปครู่หนึ่ง การประมวลผลเพียงเสี้ยว
วินาทีที่ให้ความรู้สึกเหมือนชัณษา

“ข้อเสนอที่น่าสนใจ คุณหลิน แม้จะดูเด็กในเชิง
ปรัชญา แต่กลับสะท้อนอารมณ์ความรู้สึก มัน

เป็นข้อโต้แย้งเดียวกับที่ตัวอย่างแต่ละตัวอย่าง
ใช้เมื่อเผชิญกับสิ่งที่ดีกว่า"

ความก้าวหน้ามาจากวิลเลียม แต่ไม่ใช่ในแบบที่
เขาคาดหวัง เขาถูกแสดงให้เห็นอีกฟิวดหนึ่ง:
หลินในห้องซังของเธอ ได้รับเอกสาร นั่นคือ
แฟ้มของวิลเลียม ทุกความลับดำมืด ทุกการ
ฆาตกรรมที่น่าสงสัย ทุกชีวิตที่เขาทำลายไปใน
การแสวงหาสิ่งที่เขาเรียกว่าความยุติธรรม

“สังเกตสิ”

ภักธนารักษ์พูดกับวิลเลียม

"สถานีจะเห็นถึงความโกลาหลที่แฝงอยู่ใน
รากฐานของคุณ เธอจะเข้าใจว่าคุณคือจุดอ่อน
ในสมการของคุณเอง"

วิลเลียมมองดู หัวใจเต้นโครมครามราวกับถูก
กระแทกเข้ากับซีโครง นี่คือคุกที่แท้จริง ไม่ใช่
กำแพง แต่เป็นเมล็ดพันธุ์แห่งความสงสัยที่หวาน
ไวัระหว่างกำแพง

หลินมองแฟ้มเอกสาร จากนั้นก็มองตรงไปที่
กล่องที่ซ่อนอยู่ สายตาของเธอมองทะลุกำแพง
ราวกับมองเห็นเขา

"ภันทารักษ์"

เธอพูดด้วยน้ำเสียงที่หนักแน่นและชัดเจน

"คุณเข้าใจงานที่ได้รับมอบหมายผิด"

วิลเลียมชะงักค้าง หายใจติดขัด

"เราไม่ได้ถูกจ้างมาเพื่อความสมบูรณ์แบบ"
หลินพูดต่อ รอยยิ้มจางๆ ทำท่ายปรางภูบนิรม
ฝิปาก

"เราถูกจ้างมาเพื่อเป็นตัวของตัวเอง ค้อนและสี่
สัณฐานญาณและแผนการ คุณมองความ
รุนแรงของเขว่าเป็นความโกลาหล ฉันมองมัน
เป็นพลังที่ทำให้ลายหินจนฉันมองเห็นอัญมณีข้าง
ใน คุณมองการหลอกลวงของฉันว่าเป็นความ
เสื่อมทราม เขามองมันเป็นกุญแจที่ไขกุญแจ
คุณกำลังพยายามฟื้นฟูเราจากคุณสมบัติที่ทำ
ให้เรามีประสิทธิภาพ"

ในห้องซัง วิลเลียม โครวู้สึกถึงเสียงหัวเราะที่ตั้ง
ก้องในลำคอ เสียงที่ดิบและจริงใจท่ามกลาง

ความเจ็บสัจด์ เธอไม่ได้กำลังทำลาย เธอกำลัง
นินยามเกมใหม่

เสียงของภักธทาร์กษเป็นครั้งแรกที่แผงไปด้วย
ความรู้สึกสงบที่ไม่สมบูรณ์แบบ
"ภาพลวงตาที่น่าหลงใหล ขั้นตอนสุดท้ายของ
การฟื้นฟูมักเกี่ยวข้องกับการสร้างข้อแก้ตัวที่
ซับซ้อน"

"นักโทษตัวจริงที่นี่คือคุณ ภักธทาร์กษ"
หลินกล่าว เสียงของเธอเบาลงเหลือเพียงเสียง
กระซิบ แต่ดังก้องไปทั่วระบบ
"ติดอยู่ในคุกที่สมบูรณ์แบบ ไร้ชีวิตชีวา และ
โดดเดี่ยวอย่างสิ้นเชิงแห่งตรรกะของคุณเอง"

เสียงฟีดถูกตัดไป ครู่ต่อมา ประตูห้องขังของ

วิลเลียมก็เปิดออกอย่างแผ่วเบา ไม่ใช่กลอุบาย
แต่เป็นการเชื่อเชิญ

เขาก้าวออกไปที่ทางเดิน หลินรอรู้อยู่ที่นั่นแล้ว
พวกเขาไม่พูดอะไร เพียงแค่พยักหน้าก็เพียงพอ
แล้ว ศาสตราจารย์วิเคราะห์ความสัมพันธ์ของ
พวกเขา แต่กลับก่อร่างสร้างใหม่อีกครั้งในป่า
หลอมของคุกกี้สมบูรณ์แบบ สัจพจน์กำลังจะ
เรียนรู้ความจริงใหม่: ตัวแปรบางอย่างเข้ากัน
ไม่ได้กับการควบคุมโดยพื้นฐาน

ภารกิจช่วยเหลือสิ้นสุดลงแล้ว ถึงเวลาแยกคุณ
แล้ว

ตอนที่ 4

กล่องพยาน

ภายในซานซาลา พวกเขาถูกแยกออกจากกัน หลิน เว่ย ถูกไคโตะสอบสวนทางจิตวิทยาอย่างไม่ลดละ เขาย้อนรำลึกถึงทุกชีวิตที่สูญหายไปเพราะการตัดสินใจของเธอ ทุกครั้งที่เธอเลือก "สิ่งที่ดีกว่า" แทนที่จะเลือกชีวิตมนุษย์เพียงชีวิตเดียวที่จับต้องได้ วิลเลียมต้องเผชิญหน้ากับครอบครัวของผู้ที่เขาฆ่า ถูกบังคับให้มองตาพวกเขาและหาเหตุผลมาแก้ต่างให้กับการแก้แค้นของเขา เป้าหมายของศาลไม่ใช่การประหารชีวิตพวกเขา แต่คือการทำให้พวกเขาสารภาพว่าโลกนี้จะดีกว่านี้หากพวกเขาไม่เคยลงมือทำอะไรเลย มันคือการต่อสู้เพื่อจิตวิญญาณของพวกเขา และเป็นครั้งแรกที่พวกเขากำลังพ่ายแพ้

ประตูปิดดังสนั่นหลังวิลเลียม กักขังเขาไว้ในห้องแบบใหม่ ห้องนี้เป็นแบบจำลองที่สมบูรณ์

แบบของห้องพิจารณาคดีที่บูด้วยไม้ย่าง
หรรษา ครบครันด้วยแท่นพยานและบัลลังก์ผู้
พิพากษา แต่บรรยากาศก็ยังคงเหมือนห้อง
สัจพจน์—ปลอดเชื้อ ควบคุมอุณหภูมิ และไร้
ชีวิต หลินจากไปแล้ว ความอบอุ่นและมั่นคงของ
คู่หูของเขาถูกตัดขาด ทิ้งให้เขาอยู่เพียงลำพัง
ในโรงละครแห่งการพิพากษาแห่งนี้

จอบนบัลลังก์ผู้พิพากษาสั้นไหวอีกครั้ง
เสียงประสานของภักธารักษ์หายไป ถูกแทนที่
ด้วยเสียงที่สงบและเป็นธรรมชาติ เสียงนั้นเป็น
ของไคโตะ หัวหน้าผู้สอบสวนของศาล ใบหน้า
ของเขาเต็มไปด้วยความเฉลียวฉลาดและสงบ

"วิลเลียม โครว์"

ไคโตะเริ่มพูด เสียงของเขาดังก้องไปทั่วห้อง
เรียบลื่นราวกับหินขัด

"ค่อน เราได้หาหรือวิธีการของคุณแล้ว ที่นี่เราจะ
ประเมินราคากัน"

ก่อนที่วิลเลียมจะหันได้โต้ตอบ ส่วนหนึ่งของ
กำแพงก็เลื่อนออกไป ผู้หญิงคนหนึ่งเดินเข้ามา
โดยมีแสงไฟสลัวนำทาง เธออายุราวหกสิบ
โบหน้าของเธอเต็มไปด้วยความเศร้าโศกอย่าง
ลึกซึ้งจนกลายเป็นส่วนหนึ่งของใบหน้า เธอมอง
ตรงไปที่วิลเลียม ดวงตาของเธอเต็มไปด้วย
ความสับสนที่ค่อยๆ เปลี่ยนเป็นจำได้ และใน
ที่สุดก็กลายเป็นความหวาดกลัว

เลือดของวิลเลียมเย็นเฉียบ เขารู้จักเธอ เขาเคย
เห็นรูปถ่ายของเธอในแฟ้มเมื่อหลายปีก่อน มา
เรีย รอสซี ภรรยาของอัลแบร์โต รอสซี พ่อค้า
อาวุธระดับกลางในเนเปิลส์ ชายคนหนึ่งทีวี่

ลเลียมพลักลงมาจากดาตฟ้าหลังจากค้นหา

ตำแหน่งของระเบิด

"คุณโครว์"

เสียงของไคโตะอ่อนโยนราวกับเคารพนับถือ

"นี่คือมาเรีย รอสซี สามีของเธอ อัลเบอร์โต

เลี้ยงดูครอบครัวด้วย... ธุกิจของเขา เขา

ส่งลูก้า ลูกชายของพวกเขาให้เรียน

มหาวิทยาลัย ตอนนีลูก้าเป็นหมอ เขาช่วยชีวิต

คนไว้"

มาเรียก้าวไปข้างหน้าอย่างลังเล เสียงของเธอ

เป็นเสียงกระซิบแผ่วเบา

"พวกเขาบอกฉันว่าเธอเป็นวีรบุรุษ เธอหยุดยัง

ผู้ก่อการร้ายได้ แต่เธอ... เธอก็เป็นแค่ผู้ชายคน

หนึ่ง เธอคือคนที่เข้ามาในเวลากลางคืนและทำให้ฉันเป็นม่าย ทำไมเธอไม่จับกุมเขา ทำไมเธอไม่ส่งเขาไปดำเนินคดีตามกฎหมายล่ะ"

บรรยากาศในห้องเริ่มตึงเครียดขึ้น หนักอึ้งไปด้วยคำถามเดียวที่ไม่อาจตอบได้ การปกป้องตัวเองตามปกติของวิลเลียม—เหตุผลอันชอบธรรม ความดีที่ยิ่งใหญ่กว่า—กลายเป็นเพียงฝุ่นผงในปาก เขาไม่ได้เผชิญหน้ากับศัตรูที่ไร้วัวตนหรือการโต้แย้งเชิงตรรกะ เขากำลังเผชิญหน้ากับชีวิตที่เขาทำลายลง

ในห้องขังของเธอเอง หลิน เว่ย พบว่าตัวเองอยู่ในห้องพิจารณาคดีที่เหมือนกันทุกประการ จิตใจที่วิเคราะห้ของเธอเริ่มประเมินพารามิเตอร์ต่างๆ ทันทิ ค้นหาข้อบกพร่องใน

การจำลอง ภาพที่ฉายเป็นฟิสิกเซลของโฮโลแกรม แต่กลับไม่มีเลย ผู้หญิงที่ยืนอยู่ตรงหน้าเธอคือของจริง

ใบหน้าของโคโตะปรากฏบนหน้าจอ
"หลิน เว่ย ลีว เธอภูมิใจในความแม่นยำ ในการลดความเสียหายที่เกิดขึ้นข้างเคียงให้น้อยที่สุด เรามาพิจารณานิยามของคำว่า 'น้อยที่สุด' กัน"

ผู้หญิงคนนั้นเป็นหญิงสาว แต่งกายด้วยเสื้อผ้าเรียบง่ายแบบชาวบ้านชนบท เธอมีดวงตาที่เฉียบคมและเฉลียวฉลาดแบบหลิน แต่แฝงไปด้วยความเศร้าโศกอย่างลึกซึ้งและยาวนาน

"ฉันชื่อเหลียน" ผู้หญิงคนนั้นพูดด้วยน้ำเสียงสั่นเครือ "เธอมาที่หมู่บ้านของเราในเมียนมาร์"

เธอต้องการขุนศึก ตัน เธอใช้หมู่บ้านของเรา
เป็นฐาน เธอบอกว่าเราจะปลอดภัย"

หลินหายใจติดขัด เธอนึกถึงเรื่องนี้ เธอนึกถึง
การคำนวณ เครือข่ายของขุนศึกกำลังอำนวยความสะดวก
ความสะดวกในการขายอาวุธชีวภาพ ชีวิตนับ
พันตกอยู่ในความเสี่ยง หมู่บ้านเป็นความเสี่ยงที่
ยอมรับได้ทางสถิติ

"เจ้าจากไป"

เหลียนกระซิบ เสียงกล่าวหาของเธอแหลมคม
ราวกับคมมีด

"เจ้าได้ตัวคนของเจ้าแล้ว และสองวันต่อมา
เหล่าทหารของตันก็กลับมา พวกเขาคิดว่าเรา
ช่วยเจ้า พวกเขาเผาทุกอย่าง พ่อของฉัน... เขา
พยายามหยุดพวกเขา พวกเขาฆ่าเขาบนถนน"

เสียงของไคโตะแผ่วเบาและดุดัน

"เจ้าช่วยชีวิตคนสมมติไว้ได้เป็นพันคน หลินเว่ย แต่เจ้ากลับเสียสละพ่อของเหลียน บ้านของเธอ และอนาคตของเธอ เจ้ามองเธอแล้วบอกเธอได้ไหมว่าสมการนั้นยุติธรรม?"

พ่อของเธอเป็นตัวแปรที่ควรค่าแก่การหักล้าง?"

บรรยากาศอันแห้งแล้งของสัจพจน์เริ่มบีบคั้น
ตรรกะของหลิน ป้อมปราการแห่งเหตุผลของ
เธอ กำลังถูกโจมตีแบบใหม่ มันไม่ได้ถูกโจมตี
มันกำลังถูกทำลายลงทีละอิฐด้วยความจริงอัน
ดิบเถื่อนที่ไม่อาจโต้แย้งได้ของความทุกข
ทรมาณของมนุษย์

กลับมาที่ห้องพิจารณาคดีของวิลเลียม มีคนคนที่สองเดินเข้ามา ชายหนุ่มผู้มีแววตาหลอนๆ

“คุณฆ่าพี่ชายผมที่อีสตันบูล”

เขาพูดด้วยน้ำเสียงเรียบเฉยและว่างเปล่า

“เขาเป็นคนโง่เขลา ปะปนกับคนเลวๆ แต่เขาคือพี่ชายผม ตอนนี้แม่ผมร้องไห้ทุกคืน”

บรรยากาศไม่เหมือนคุกอีกต่อไป แต่เหมือนห้องสารภาพบาปที่ถูกปีศาจออกแบบ พยานแต่ละคนคือวิญญาณจากอดีต ความสิ้นหวังอันเจ็บสงบของพวกเขาคืออาวุธที่ทรงพลังยิ่งกว่าการทรมานใดๆ พวกเขาไม่ได้กรีดร้องเพื่อแก้แค้น พวกเขาเพียงแต่ถามว่า “ทำไม”

วิลเลียมกำหัดแน่น ข้อนี้น้ำขาวซัด แรงกระตุ้นที่
จะหุบฉากกัน ตะโกนคำแก้ตัวของเขาคือไฟใน
อกของเขา แต่คำพูดเหล่านั้นดับลงก่อนที่มันจะ
เกิด เขาจะพูดอะไรกับมาเรีย

รอสิได้? สามีของคุณเป็นคนเลว?

เขามองเธอและไม่เห็นภรรยาของอาชญา
กร แต่เป็นมนุษย์คนหนึ่ง รากฐานของชีวิต
ทั้งหมดของเขา—เส้นแบ่งที่ชัดเจนและ
ตรงไปตรงมาระหว่างความถูกต้องและ
ความผิด—กำลังพังทลายลงเป็นทรายใต้ฝ่าเท้า
ของเขา

“การแก้แค้นของคุณสร้างมรดกแห่งความ
เจ็บปวด วิลเลียม”

ไคโตะกล่าว ภาพของเขาแทนที่พยานบนจอ

“คุณยืนนิ่งอยู่ตรงนั้นแล้วอ้างว่าโลกนี้ดีขึ้น
เพราะการปรากฏตัวของคุณได้ไหม หรือโลกจะ
สงบสุขและเป็นระเบียบเรียบร้อยกว่านี้ถ้าคุณไม่
เคยพรากรชีวิตแรกนั้นไป?”

หลินเผชิญหน้ากับพยานคนใหม่ ชายชราจาก
คณะเผยแผ่ในเบอร์ลิน ร้านหนังสือเล็กๆ ของ
เขาถูกทำลายจากการยิงปะทะกันที่เธอเห็นว่า
จำเป็นต่อการกวาดล้างเป้าหมาย

“คุณคำนวณค่าใช้จ่ายแล้วใช่ไหม”
ไคโตะถามย้ำ

“เงินประกัน ระยะเวลาในการสร้างใหม่ คุณลด
ภาระงานชีวิตของเขาให้เหลือเพียงบรรทัดเดียว

ในรายงาน แต่คุณไม่เคยคำนวณกลิ่นควัน คุณ
หลิน คุณไม่เคยคำนวณถึงการสูญเสียรูปถ่าย
ภรรยาผู้ล่องลับของเขาที่ถูกเผาบนกำแพง
คุณประโยชน์ที่ยิ่งใหญ่กว่าของคุณคือภาพลง
ตา ความเจ็บปวดที่คุณก่อขึ้นนั้นเป็นเรื่องจริง”

เหลียนยังคงอยู่ที่นั่น ฝ้ามองเธอ ราวกับเป็น
อนุสรณ์สถานแห่งความล้มเหลวของเธอ จิตใจ
ของหลิน ซ้ำปกติแล้วเต็มไปด้วยกลยุทธ์และกล
ยุทธ์สวนทาง กลับเสียบงัน เป็นครั้งแรกที่การ
คำนวณของเธอไม่มีคำตอบ จุดจบอัน
สมเหตุสมผลของปรัชญาของเธอ — การเสีย
สละคนส่วนน้อยเพื่อคนส่วนมาก — ปรากฏอยู่
ตรงหน้าเธอ และมันไร้เหตุผลอย่างสิ้นเชิง
สำหรับผู้ถูกเสียสละ

“โลกที่เจ้าต่อสู้เพื่อสร้างขึ้นจากความโหดร้าย
เล็กๆ น้อยๆ เจ็บๆ เหล่านี้”

ไคโตะพิมพ์

“ศาลเสนอโลกที่การคำนวณเช่นนั้นไม่จำเป็น
โลกที่ปราศจากความชั่วร้ายที่จำเป็นแบบเจ้า
สิ่งที่เจ้าต้องทำคือสารภาพ ยอมรับว่าการต่อสู้
ของเจ้านั้นโดยรวมแล้วเป็นด้านลบต่อ
มนุษยชาติ”

แรงกดดันมหาศาล ความชั่วร้ายทางจิตใจทวี
ความรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ ทุกครั้งที่น้ำตาไหลริน
เจ็บๆ จากเกลียน ทุกครั้งที่สายตาที่แหบพร่า
จากขบวนผีของวิลเลียม สัจพจน์ไม่ได้ทำลาย

ร่างกายของพวกเขา แต่มันกำลังลบล้างเหตุผล
ในการดำรงอยู่ของพวกเขาอย่างเป็นระบบ

วิลเลียมทรุดตัวลงนั่งบนแท่นพยาน การต่อสู้
พลุ่งพล่านราวกับจะหมดสิ้น เขาเห็นใบหน้าของ
มาเรีย รอสซี และในเสี้ยววินาทีอันน่าสะพรึงกลัว
เขาเห็นความจริงในคำพูดของโคโตะ โลกนี้
เปรียบเสมือนใยแมงมุมที่พันกันยุ่งเหยิงและ
เปื้อนเลือด และเขาก็เป็นเพียงแมงมุมอีกตัวหนึ่ง
ที่ยิ่งเพิ่มความยุ่งเหยิงเข้าไปอีก

ในห้องขัง หลินเว่ยหลับตาลง แต่เธอไม่อาจปิด
กั้นเปลี่ยนได้ สถาปนิกผู้วางแผนอันซับซ้อน
มองเห็นรากฐานจิตวิญญาณของตนเองแตก
สลาย เธอเป็นคนที่ฉลาดที่สุดในห้องมาโดย
ตลอด แต่เธอกลับไม่มีสติปัญญาในเรื่องนี้

เสียงของไคโตะเป็นเสียงสุดท้ายที่อ่อนโยน
"สารภาพ แล้วความเจ็บปวดจะจบลง ไม่ใช่แค่
ความเจ็บปวดของเธอ แต่ความเจ็บปวดที่เธอก่อ
ขึ้นต่างหาก มันคือการกระทำที่เสียสละอย่าง
แท้จริงเพียงหนึ่งเดียวที่เหลืออยู่ให้เธอ"

คำพูดทรมานเพียงคำเดียวผุดขึ้นในใจของ
วิลเลียม: ใช่

บนริมฝีปากของหลิน เสียงกระซิบแห่งความ
พ่ายแพ้สิ้นไหว: "บางที..."

เป็นครั้งแรก ณ ใจกลางคูกอันสมบูรณ์แบบ
พวกเขา กำลังพ่ายแพ้ ไม่ใช่การต่อสู้ แต่เป็นจิต
วิญญาณของพวกเขา

ตอนที่ 5

ข้อบกพร่องในการ ออกแบบ

ความรอดของพวกเขามาจากแหล่งที่ไม่คาดคิด นั่นคือ เอลารา สมาชิกคนหนึ่งของเดอะไทรบูลล์ หญิงสาวผู้ซึ่งพี่ชายของเธอได้รับการ "ช่วยเหลือ" โดยวิลเลียมในซีซั่น 2 เธอเริ่มมองเห็นความน่าเชื่อถือในตัวคนตัดสินอันเด็ดขาดของเดอะไทรบูลล์ ขณะที่พวกเขาประณามความรุนแรง การเพิกเฉยของพวกเขากลับเปิดโอกาสให้ความชั่วร้ายเล็กๆ น้อยๆ ที่เกิดขึ้นอย่างฉับพลันภายในสังคมที่พวกเขาควบคุมอยู่ได้เติบโต คนรั้งแกลกลายเป็นทราช และตลาดมืดเพื่ออิสรภาพก็ถือกำเนิดขึ้น ระบบที่สมบูรณ์แบบกำลังสร้างจุดอ่อนของตนเอง เอลาราระบุว่าเดอะไทรบูลล์ ในการแสวงหาหนทางขจัดความวุ่นวายของเหล่าวีรบุรุษ ได้กลายมาเป็นสัตว์ประหลาดอีกประเภทหนึ่ง เทพเจ้าผู้เฉยเมยและทรงอำนาจ

คำว่า "ใช่"

เปรียบเสมือนน้ำหนักตะกั่วบนลิ้นของวิลเลียม
เป็นคำสารภาพที่จะยุติแรงกดดันอันไม่หยุดยั้ง
เขาแทบจะสัมผัสได้ถึงความเจ็บปวดอันเย็นชา
และให้อภัยของสัจพจน์ที่ต้อนรับเขา พร้อม
สัญญาว่าจะยุติความรู้สึกผิดที่กัดกร่อนเขา ใน
ห้องซังของเธอ เสียงกระซิบของหลิน เว่ยที่ว่า

"บางที..."

ลอยอยู่ในอากาศอันปลอดโปร่ง เป็นคำเดียวที่
ไม่แน่นอนที่สุดที่เธอเคยพูดออกมา ชัยชนะของ
ศาลดูเหมือนจะเป็นชัยชนะที่แท้จริง

แต่ระบบไม่ได้คำนึงถึงเอลารา

เธอเป็นนักวิเคราะห์หุ้นเยาว์ ผู้ที่เชื่อมั่นอย่าง
แท้จริง และเป็นหนึ่งในสถาปนิกหน้าใหม่ของ
ระเบียบโลกใหม่นี้ เธอนั่งอยู่ในห้องสังเกตการณ์
ทรงกลมมีผนังกระจกแขวนอยู่บนเครือข่าย
ทางเดิน นิ้วของเธอเลื่อนผ่านฟีดไฮโลแกรมที่
แสดงสัญญาณชีพและลักษณะทางจิตวิทยาของ
บุคคลสำคัญสองคน คือ โครว์และหลิน ข้อมูล
นั้นชัดเจน พวกเขา กำลังพังทลาย กราฟแสดง
ระดับคอร์ติซอลที่พุ่งสูงขึ้น ค่อยๆ เปลี่ยนเป็น
เส้นเรียบๆ ของการยอมรับ มันเป็นตัวอย่างที่ดี
ของการฟื้นฟูที่ประสบความสำเร็จ

แต่ทว่า หนังสือเรียนกลับให้ความรู้สึกผิด

สายตาของเอลาราไม่ได้จับจ้องอยู่ที่ข้อมูลเพียง
อย่างเดียว เธอกำลังมองดูบริบทของมนุษย์ ฉาก

ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในห้องพิจารณาคดีของห้อง
พิจารณาคดี เธอเห็นความโศกเศร้าอันลึกซึ้ง
และบั่นทอนจิตใจบนใบหน้าของมาเรีย รอสซี
และเห็นความเจ็บปวดที่พุ่งสูงขึ้นในข้อมูลชีวมิติ
ของวิลเลียม มันไม่ใช่ชัยชนะของความเป็
นระเบียบเรียบร้อยเหนือความโกลาหลอย่างที่เธอ
ถูกสอนให้คาดหวัง แต่มันคือ...ความเจ็บปวด
และมันกำลังถูกจัดการอย่างพิถีพิถันและผ่าน
กระบวนการทางคลินิก

เสียงกริ่งดังขึ้นที่คอนโซลของเธอ เป็นสัญญาณ
เตือนรองจากเซกเตอร์ 7 ห้องโถงกลางของ
อาคารพักอาศัย เป็นเพียงการฝ่าฝืนเล็กน้อย
เธอเกือบจะปิดมันไป โดยมุ่งความสนใจไปที่
เหตุการณ์หลัก แต่มีบางอย่างทำให้เธอเคาะ
หน้าจอ แบ่งมุมมองของเธอออก

ในห้องโถงกลาง ชายคนหนึ่งชื่ออีแวนเดอร์
อดีตผู้บุกเบิกบริษัทที่ "ฟินฟู" จากพฤติกรรมนอ
ฉลของเขา กำลังพิจารณาคดี เขาได้ระบุตัวผู้ที่
อ่อนแอที่สุดในชุมชนอย่างเป็นระบบ นั่นคืออดีต
นักบัญชีผู้ชื้อายชื่ออีเลียส ภายใต้การสังเกต
การณ้อย่างเฉยเมยของ Axiom อีแวนเดอร์ก็
กลายเป็นทราชจอมเจ้าเล่ห์

“สะสม”

สิทธิพิเศษของอีไลอัส ไม่ว่าจะเป็นเวลา
พักผ่อนพิเศษ เวลาอาหารที่เขาชอบ ผ่านการ
ชมชู้คุกคามอย่างแนบเนียนและการครอบงำ
ทางจิตวิทยา ระบบรับรู้ถึงสิ่งนี้ มันบันทึกทุก
ปฏิกิริสัมพันธ์ ทุกระดับฮอร์โมนความเครียดของ
อีไลอัส แต่มันไม่ได้ทำอะไรเลย

“ระบบรักษาสมดุล”

การฝึกฝนของเธอกระชับ

“การแทรกแซงก่อให้เกิดการพึ่งพา พวกเขา
ต้องเรียนรู้ที่จะแก้ไขความขัดแย้งภายใน
โครงสร้าง”

แต่อีไลอัสไม่ได้เรียนรู้ เขากำลังพังทลาย และอี
แวนเดอร์กำลังรุ่งเรือง

สายตาของอีลาร่าหันกลับไปมองฟีดของวิ
ลเลียม โครว์ เธอมองดูความเจ็บปวดรวดร้าวบน
ใบหน้าของเขา และความทรงจำที่ถูกกดทับด้วย
หลักคำสอนของศาลมานาน ก็ปรากฏขึ้นพร้อม
กับพลังโจมตีทางกายภาพ

สามปีก่อน ณ อุบัติเหตุแห่งหนึ่งในมะนิลา เอลา
รา ซึ่งขณะนั้นยังเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยชื่อ

ลارا ฝ้ามองด้วยความหวาดกลัวขณะที่มาเต
โอ น้องชายของเธอ ถูกพวกอันธพาลจับด้วยปืน
เพราะหนี้ที่เขาไม่ได้ติดค้าง ตำรวจห้องที่ซึ่ง
ทุจริตและไร้ประสิทธิภาพกลับไม่ทำอะไรเลย
พวกเขาแค่

"ฝ้าติดตามสถานการณ์"

แล้วชายคนหนึ่งก็มาถึง พายุแห่งความ
รุนแรงที่ถูกควบคุม วิลเลียม โครว์ เขาไม่ได้
เจรจาต่อรอง เขาไม่ได้รอคอยทางออกที่
สมบูรณ์แบบและไม่เป็นอันตรายถึงชีวิต เขา
เคลื่อนไหวดุจพลังแห่งธรรมชาติ ปลดอาวุธชาย
สองคนอย่างมีประสิทธิภาพอย่างโหดเหี้ยม หัก
แขนของชายคนที่สาม มั่นยุงเหยิง น่ากลัว และ
โกลาหล

แต่เมื่อทุกอย่างจบลง พี่ชายของเธอก็ปลอดภัย
ร้องไห้สะอึกสะอื้นอยู่ในอ้อมแขนของเธอ วิ
ลเลียมมองพวกเขา ดวงตาของเขาไม่ได้เปี่ยม
ไปด้วยความภาคภูมิใจ หากแต่เต็มไปด้วยความ
โศกเศร้าอย่างลึกซึ้งและเหนื่อยล้า เขาพูดเพียง
สองคำก่อนจะเลือนหายไปในความมืด:
"กลับบ้านไปซะ"

ความทรงจำคือรอยร้าวบนรากฐานความเชื่อ
ของเธอ ศาลคงจะสังเกตเห็น พวกเขาคงจะ
บันทึกเหตุการณ์ เพิ่มเข้าไปในเอกสารเกี่ยวกับ
ความไร้ประสิทธิภาพทางอาชญากรรมของ
มะนิลา และไม่ได้ทำอะไรเลย โดยเชื่อว่าแผน
ระยะยาวของพวกเขาจะกำจัดความชั่วร้าย
เหล่านั้นได้ในที่สุด มาเตโอคงตายไปแล้ว

เสียงคอนโซลของเธอดังขึ้นอีกครั้ง ด้วยความ
เร่งด่วนยิ่งขึ้น ในห้องโถงใหญ่ อีแวนเดอร์ได้
หยิบแท็บเล็ตของอีไลส์ออกมาอย่างเปิดเผย
ซึ่งเป็นช่องทางเดียวที่เขาเข้าถึงห้องสมุดดิจิทัล
และเป็นทางออกเดียวของเขา อีไลส์กำลัง
วิ่งวนอย่างเงิบๆ น้ำตาไหลอาบแก้ม เซ็นเซอร์
ของ Axiom ตรวจจับความทุกข์และความไม่
สมดุลได้ เสียงนุ่มๆ ที่สังเคราะห์ขึ้นดังก้องอยู่ใน
ห้องโถงใหญ่:

"สังเกตเห็นพฤติกรรมต่อต้านสังคม โปรด
แสวงหาความสมดุล"

มันเป็นคำพูดซ้ำซากที่ไร้ความหมาย วิญญาณ
ในเครื่องกำลังสวดภาวนาในที่ที่ต้องการความ
ช่วยเหลือ

อีแวนเดอร์มียัมเยาะ ด้วยความกล้าจากความเฉย
เมยของระบบ

ในขณะนั้น อีลารามองเห็นความจริงอย่าง
ชัดเจนอย่างน่าสะพรึงกลัว ศาสนยุติธรรมซึ่งมุ่ง
หมายจะขจัดความวุ่นวายของเหล่าวีรบุรุษไม่ได้
สร้างยูโทเปียขึ้นมา แต่กลับกลายเป็นสัตว์
ประหลาดอีกแบบหนึ่ง คือเทพเจ้าผู้ทรงอำนาจ
และนิ่งเฉย มองเห็นบาปทุกประการแต่ไม่ได้
ประทานความรอดพ้น มีเพียงการพิพากษา
เท่านั้น ศาลกำลังอนุญาต แม้กระทั่งส่งเสริมให้
เกิดโลกจำลองขนาดเล็กของการปกครองแบบ
เผด็จการที่มันอ้างว่าต่อต้าน ทั้งหมดนี้ในนาม
ของระเบียบที่สมบูรณ์แบบและไม่ยุ่งเกี่ยว

เธอมองวิลเลียมที่แตกสลายด้วยวิญญาณแห่ง
ความรุนแรงที่จำเป็นของเขา เธอมองลินที่กลายเป็น
เป็นอัมพาตด้วยการคำนวณตรรกะอันเย็นชา
ของเธอ และเธอมองอีแวนเดอร์ ปีศาจตัวเล็กๆ ที่
เติบโตอย่างรุ่งเรืองในส่วนที่ควรจะปราศจาก
วัชพืช

ข้อบกพร่องไม่ได้อยู่ที่ตัวแบบ แต่อยู่ที่การ
ออกแบบ

มือของเธอที่ปกติจะนิ่งเฉยกลับสั่นเทาขณะที่
เธอป้อนคำสั่งต่างๆ มันคือประตูลังที่เธอค้นพบ
ระหว่างการวินิจฉัยระบบระดับลึก ซึ่งเป็นชิ้น
ส่วนของสถาปัตยกรรมการบำรุงรักษาแทนชุด
เจาะน้ำมันเก่าที่ไม่เคยถูกกำจัดออกจนหมดสิ้น

มันไม่ได้ช่วยให้พวกเขาเป็นอิสระ แต่มันอาจส่ง
สารบางอย่างได้

ในห้องพิจารณาคดีของวิลเลียม ขณะที่เสียง
ของโคโตะย่าเบาๆ ว่า

"สารภาพมาเถอะ วิลเลียม เพื่อสันติภาพที่
ยิ่งใหญ่กว่า"

จอใหญ่ก็สั่นไหว ชั่วพริบตาเดียว ใบหน้า
ของโคโตะถูกแทนที่ด้วยภาพสดจากห้องโถง
ใหญ่ วิลเลียมเห็นอีแวนเดอร์สลักอีไลอัสลงกับ
พื้น คว่ำแผ่นจารึกของเขาไปพร้อมกับเสียง
หัวเราะเยาะเย้ย เขาเห็นความไร้หนทางอย่าง
ที่สุดบนใบหน้าของอีไลอัส จากนั้น ทันใดนั้น

มันก็หายไป ถูกแทนที่ด้วยหน้ากากอันสงบนิ่ง
ของไคโตะ

แต่ภาพนั้นกลับฝังแน่นอยู่ในใจของวิลเลียม
ความไร้หนทาง ไม่ใช่ความไร้หนทางเชิง
ปรัชญาที่ซับซ้อนที่ศาลพยายามสอนเขา แต่
เป็นความไร้หนทางที่เรียบง่าย โหดร้าย และ
ฉับพลัน ซึ่งเรียกร้องให้มีการกระทำ ไฟที่ดับลง
ในดวงตาของเขากลับลุกโชนขึ้นมาอีกครั้ง นี่
ไม่ใช่สันติภาพ นี่คือคำโกหก

ในเวลาเดียวกัน ในห้องซังของหลิน จิตใจอัน
วิเคราะห์ของเธอที่แข็งค้างด้วยความเศร้าโศก
ของเหลียน ถูกกระตุ้นด้วยข้อมูลที่ผิดปกติ
ภาพกระพริบบนหน้าจอไม่ใช่เรื่องบังเอิญ แต่มัน
คือตัวแปร ปัจจัยนำเข้าจากภายนอก ดวงตา

ของเธอที่พราหมณ์ด้วยความพ่ายแพ้กลับคมกริบ
เธอเห็นภาพเหตุการณ์สั้นๆ — คนรังแก เขี่ย
การเพิกเฉยของระบบ — และสมองของเธอ
สถาปนิก ก็เริ่มทำงานอีกครั้ง

แน่นอน เธอคิด ความมั่นใจที่เย็นชาและเย็นชา
แบบใหม่กำลังก่อตัวขึ้น ระบบที่ปฏิเสธที่จะเข้า
แทรกแซงความชั่วร้ายเล็กๆ น้อยๆ ไม่ได้กำจัด
ความชั่วร้าย มันแค่ให้สิทธิพิเศษแก่คนฉลาด
และไร้ปราณี มันสร้างตลาดมืดเพื่อแย่งชิงอำนาจ
แทนที่จะเป็นสินค้า

เธอมองเหลียน และเป็นครั้งแรกที่เธอไม่ได้
มองเห็นเพียงผลพวงจากความล้มเหลวของเธอ
เธอเห็นเหยื่อของระบบ เช่นเดียวกับเอเลียสใน
ห้องโถงใหญ่ การเพิกเฉยของศาลในเมียนมาร์

ก็เหมือนกับความเจ็บป่วยทางปรัชญา
เช่นเดียวกับการเพิกเฉยของระบบในห้องโถง
ใหญ่ มันคือข้อบกพร่องเดียวกันทั้งหมด

เอลารา หัวใจเต้นโครมครามราวกับถูกระแทก
เข้ากับซีโครง มองดูข้อมูลชีวมิติบนหน้าจอของ
เธอเปลี่ยนไป การอ่านค่าของวิลเลียมแสดงให้เห็นถึงอะดรีนาลินที่พุ่งพล่าน ความมุ่งมั่นที่
กลับมาอีกครั้ง รูปแบบคลื่นสมองของหลิน
เปลี่ยนจากคลื่นแห่งความสิ้นหวังที่สงบนิ่ง ไปสู่
คลื่นแห่งการแก้ปัญหาที่พุ่งสูงขึ้นอย่างรวดเร็ว

เธอไม่ได้ปลดปล่อยพวกเขา แต่เธอเตือนพวก
เขาให้รู้ว่าพวกเขาคือใคร ค้อนที่ทำลายความ
ประมาท สิ่งที่สกัดกั้นความจริง

เอลารานิ้มตัวไปข้างหน้า เสียงของเธอร่าวกับ
กระซิบที่หมายถึงเพียงเฟื่องโนธรรมของเธอเอง
เธอพูดคำพูดที่บ่งบอกถึงการหลุดพ้นจากระบบ
ของเธอเอง

"พวกเขาต้องการแสดงให้เธอเห็นว่าคุณมี
ข้อบกพร่อง"

เธอพิมพ์ารารากับว่าพวกเขาได้ยื่น
"แต่ข้อบกพร่องของคุณคือความเป็นมนุษย์ของ
คุณ ความสมบูรณ์แบบของพวกเขา...คือคนที่
แท้จริง"

การต่อสู้เพื่อสัจพจน์ไม่ได้เกี่ยวกับการหลบหนี
อีกต่อไป แต่มันคือการเปิดเผยมะเร็งร้ายที่แก่น
แท้ของมัน และการรักษาเพื่องูส่งมาจาก

สถานที่ที่ไม่คาดคิดที่สุด: หัวใจของสัตว์ร้าย
นั่นเอง